

1

มังกรผู้เฝ้าแอดคอย

เสียงฝีเท้านับสิบในสายลมทำให้ข้าต้องผงกหัวขึ้นจากฐานนุ่มๆ ที่มีน้ำค้างยามเช้าเกาะ คืนที่โคนหยกน้ำเย็นรินรดกำลังหอม และทำให้อยากกางปีกฟังผีดุคำสนิบทนหลัง ทั้งตัวเอนร่างกายถูกับผืนหญ้า แล้วเคลิ้มหลับอีกสักรอบ

แต่อย่างที่บอกในตอนแรก ข้าได้ยินเสียงฝีเท้าหลายสิบคู่ในสายลม โพรงจุกกว้างที่รับกลิ่นได้ไกลหลายไมล์ กำลังบอกว่ามีพวกชาวบ้านอีกกลุ่มใหญ่กำลังเดินเท้า พร้อมอาวุธบ้านๆ ที่พวกเขาพอจะหยิบฉวยได้ตรงมาที่นี่

คงมีพวกจอบ เสียม คราด ดินหอยก็แค่ดาบเก่าๆ สมัยบรรพบุรุษของครอบครัวใครสักคนที่เคยเป็นนักรบหรือทหารซึ่งนับย้อนหลังไปสักสิบรุ่น ที่จะเอามาสังหารข้าที่นี่

ใช่...สังหาร ฟังไม่ผิด อย่างที่บอกในตอนแรก ข้ามีปีกฟังผีดุคำขนาคใหญ่ มีโพรงจุกกว้างที่รับกลิ่นได้ไกลหลายๆ ไมล์ มีใบหูกว้างยาวที่แยกแยะเสียงฝีเท้า พร้อมจำนวนคนได้ชัดเจน และสิ่งที่ภูมิใจที่สุดบนร่างกายคือเกล็ดสีดำเงาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายหางยาวเหยียดของคน

ไม่ต้องสงสัยว่าข้าคืออะไรนอกจากสัตว์ในตำนานที่ผู้คนต่างหวาดกลัว และอยู่ในหนังสือเทพนิยายแทบทุกเล่ม หากไม่โดนเหล่าภูตกระแสบกับแฟรี่แย่งบทเด่นไปซะก่อน

มังกร

เฝ้าพันธุ์ชั่วร้ายที่รับใช้จอมมาร...นั่นคือสิ่งที่ข้าได้ฟังมาจากนิทานของพวกเขาเด็กมนุษย์ตอนที่เคยแฝงตัวไปเที่ยวเล่นนั่นะ

และอย่างที่เห็น ข้าอยู่ที่นี้เพื่อเฝ้าหอคอยหินอ่อน ซึ่งบนยอดนั้นมีเจ้าหญิงผู้เลอโฉมอาศัยอยู่ ข้าไม่รู้เรื่องของนางมากนักหรอก รู้แค่เพียงหน้าที่เฝ้าหอคอยนั้นมักถูกโยนให้มังกรปลายแถวที่สามารถถูกฆ่าได้โดยจอมมารไม่ต้องเสียค่ายาทิหลัง เพราะที่นี้จะมีคนเข้ามาไม่ขาดสาย ทั้งชาวบ้าน เจ้าชาย อัศวิน นักรบ ผู้กล้า คนอยากลงดี แม้กระทั่งพวกพ่อค้า มาเพื่อช่วยเจ้าหญิงหรือแค่อยากล่าหัวมังกรเพื่อจะได้รับเหรียญประดับยศเพิ่ม

ในบรรดาคนพวกนี้ พ่อค้าเป็นสิ่งมีชีวิตที่ข้าชยาคที่สุด พวกมันฉลาด เจ้าเล่ห์ และมีจุดประสงค์น่าขยะแขยง เพราะไม่ใช่แค่จะเอาเขาของข้า หรือคิดแยกส่วนร่างกายข้าไปขาย แต่รวมไปถึงการครอบครองเจ้าหญิงบนหอคอยนั้นด้วย ถ้าพวกมันได้ตัวเจ้าหญิงไป ก็อย่าหวังว่านางจะถึงมือกษัตริย์ พวกมันจะเอานางไปขาย ไม่ก็หาทางต่อรองเอาทองจากเมืองบ้านเกิดของนาง หรือที่แย่กว่านั้น คือพวกมันจะใช้นางสนองคณหาน่ารังเกียจของมนุษย์

และข้าคิดว่าอย่างหลังมีโอกาสูงที่สุด เพราะพวกมันคงไม่จำเป็นต้องได้เงินทองเพิ่ม เมื่อหัวใจของมังกรคงเดียวก็สามารถซื้อเมืองได้ทั้งเมือง โดยเฉพาะหัวใจของมังกรที่อยู่ใต้ถ้ำอันลึกของจอมมาร

ว่ากันว่าหัวใจมังกรเมื่อออกจากกายก็ยังเต้นอยู่ และยังสามารถแบ่งแยกให้ชีวิตอื่นได้ สามารถทำให้คนตายฟื้นคืนชีพ สามารถทำให้คนป่วยหายป่วย ข้ายังแข็งแรงตลอดชีวิต หรือแม้แต่เป็นอมตะ เหมือนยาอายุวัฒนะ

จริงเท็จแค่ไหนข้าก็ไม่รู้ เพราะเรื่องเล่านี้ได้ยินแต่พวกมนุษย์
พูดกันเองทั้งนั้น

ไม่ว่าพวกเขาจะชวนขวยหาความเป็นอมตะไปเพื่ออะไร เมื่อ
พ่อข้าบอกเสมอว่า เพราะมีความตาย ชีวิตจึงมีค่า ดังนั้นจงรู้จักใช้เวลา
ที่จำกัดนั้นให้คุ้มค่าที่สุด

หากเป็นอมตะไปแล้ว ชีวิตก็ไม่ใช่ชีวิตอีกต่อไป แล้วมันจะมีค่า
อะไร

ไฉนว่ามนุษย์เกิดมาพร้อมรอยร้าวในหัวใจที่ไม่มีวันเติมเต็ม ความรู้
เงินทอง และทรัพย์สินสมบัติมากเท่าไรก็ไม่สามารถอุดช่องว่างนั้นได้ แต่
ไยถึงต้องการความเป็น 'อมตะ' กันนัก

ถ้าพวกเขาได้มันไปแล้ว จะอุดรอยร้าวในหัวใจได้อย่างไรนั้นหรือ

แต่ก็เพราะเหตุทั้งหมด ข้าจึงต้องทำมากกว่าเป็นผู้เฝ้าหอคอย คือ
ต้องเป็นองครักษ์ประจำค้วนางด้วย

ตอนนี้ข้าเริ่มเห็นกลุ่มชาวบ้านบางคนในป่าคำ กำลังตั้งขบวนล้อม
รอบหอคอยกันเข้ามาแล้ว

อดชื่นชมไม่ได้ที่พวกเขาไม่หลงป่าเลย ทั้งที่ในป่ามีดมีคม ต้นไม้
ทุกต้นและใบไม้ทุกใบเป็นสีดำ สงสัยว่าคงอาศัยอยู่ที่แถบนี้ละมั้ง แต่
อาวุธในมือก็ยังไม่เห็นความคาดหมายเหมือนเดิม หรือไม่เชิงไม่เหนื่อ
คาดชะทีเดียว ข้าเห็นคนถือท่อนไม้ด้วย ดูเป็นการพัฒนาลงที่ไม่คืบนัก

แต่เอาเถอะ ขอข้าสะบัดปีกและร่างกาย เอาความเมื่อยขาออกไป
ก่อนยึดเส้นยึดสายตอนเช้าก่อน พวกชาวบ้านกลุ่มใหญ่แค่ไหนไม่ใช่เรื่อง
น่าเป็นห่วง เพราะแค่ข้าหาจจนเห็นพื้นแหลมคมเต็มขากรรไกร พวกเขา
ก็เริ่มขาสันก้าวกันไม่ตรงทางแล้ว แต่ที่กลักรวมกลุ่มลุยเข้ามา คงหวังช่วย
เจ้าหญิงเพื่อไปเอาเงินรางวัลจากพระราช

เดือนที่แล้วข้าได้ข่าวว่าผลผลิตของพวกเขาในปีนี้ไม่ค่อยดีนัก จน
มีหลายคนต้องออกจากหมู่บ้านไปหางานในกำแพงเมืองหลวงไกลๆ ทำ
ข้าไม่โทษพวกเขาหรอก มันคงเป็นปีที่ทรมาณน่าดูสำหรับชาวไร่ชาวนา

ตัวเล็กๆ โดยเฉพาะช่วงหมื่นตฤคุที่จะมาถึงในอีกสองเดือนข้างหน้า

แต่หน้าที่ก็คือหน้าที่ จำต้องไล่พวกเขาไปให้ห่างหอคอย คุณท้าว
แค่บินไปไจว์ตัวบนยอดแหลมของหลังคาพร้อมกางปีก วางท่า และคำราม
เล็กน้อยก็ได้ผล

อ้อ! แล้วข้าจะแถมโซว์ฟันไฟสีน้ำเงินที่มีเพียงมังกรสายพันธุ์เดียว
ที่ทำได้ให้คู่ด้วย แต่ถ้ายังคือนัก โอบิไครสก็สองสามคนไปทั่วไกลๆ พวก
เขาก็เผ่นไม่หันหลังกลับมาดูแล้ว

และแน่นอนว่าทันทีที่ข้าเริ่ม มันก็ได้ผล พวกเขาวิ่งปาราบ ไม่หัน
กลับมามองอีก แต่นั่นจะไม่ไวไปริ ข้าเพิ่งสยายปีกเองนะ!

ลูกไฟยังค้างอยู่ที่คอกหอยอย่างเสียเที่ยว เล่นเอาต้องแอบหมิ่น
กลิ่นกำมะถันในคอตัวเองตอนกลิ่นความร้อนนั้นกลับลงไป ทว่ายังไม่ทัน
จะปีนลงจากยอดแหลม เสียงหวานแต่ฟังถึงตัวไม่น้อยจากหน้าต่างบาน
เล็กใกล้ตัวข้า กลับลอคตามออกมา

"พวกเขาไปหมดแล้วสินะ"

ข้าต้องบินลงมายังพื้นเบื้องล่างอีกครั้ง ก่อนก้มศีรษะทูลเจ้าของ
เสียงนั้น

"ค่ะ พวกชาวบ้านหนีกลับไปหมดแล้ว"

ไม่ต้องแปลกใจที่ข้าใช้ 'ค่ะ' เป็นหางเสียง เพราะข้าเป็นผู้หญิง
และเทียบอายุแล้วข้ายังจัดว่าเป็นเด็กผู้หญิงด้วยซ้ำ หรือเอาให้ตรงตัวคือ
ข้าเป็นมังกรเพศเมีย ชื่อเนียร์ 'เนียร์ อาเทนโน' อายุหนึ่งร้อยเจ็ดสิบหก
ปี เทียบกับวัยของมนุษย์คือช่วงสิบเจ็ดถึงสิบแปดปี

และเมื่อเจ้าของเสียงหวานได้รับคำตอบ นางก็ชะโงกใบหน้าออก
มามองข้าเล็กน้อยด้วยรอยยิ้มน่ารักสดใส เหมือนดอกไม้บานยามเช้า
พร้อมเอ่ยว่า

"ดีแล้ว ถึงเข้ามาได้ ข้าก็ไม่ออกไปด้วยหรอก"

เสียงนั้นฟังร่าเริงซุกซนและแอบเอาแต่ใจเล็กน้อย สมเป็น 'พระ
ราชธิดาองค์เดียว' ในกษัตริย์แห่งวอร์เรน แต่ข้าไม่แปลกใจที่นางจะ

เอาแต่ใจและถือตัวนัก เพราะคงไม่มีใครกล้าปฏิเสธความเอาแต่ใจของนางได้ เมื่อเจ้าหญิงองค์น้อยที่ยามนี้มีอายุเพียงสิบหกชันษานั้น เป็นที่เลื่องลือในเรื่องสิริโฉมไปทั่วแผ่นดิน

และทำเอียงไม่ออกสักนิดว่าไม่เป็นจริงคั่งว่า เพราะเจ้าหญิงออร์เรนผู้มีพระนามเดียวกับชื่อเมืองของตน เป็นเด็กสาวทั้งคางมจนแม้แต่เหล่าเทพธิดาจริงๆ ยังต้องอาย

เจ้าหญิงออร์เรนเป็นเจ้าของเส้นเกศาเป็นลอนคลื่นสีทองสว่างราวกับแสงอาทิตย์ มันนุ่มลื่นราวกับแพรไหม และยาวจรดบันเอวอย่างพอเหมาะ ผิวกายนางขาวเนียนเปล่งปลั่งราวกับเนื้อหิวนอ่อน ร่าบางเล็กคุ่น่าทะนุถนอมเหมือนตุ๊กตากระเบื้องชั้นดี ทว่าก็เห็นสัดส่วนเข้ายวนอย่างหญิงสาวแรกแย้มชัดเจน ไม่ว่าจะหน้าอกหรือสะโพกกลมมนนั้น

ยิ่งใบหน้าของเจ้าหญิงน้อยนั้น งคงามหมคจคจนไม่อาจหาผู้ใดเทียบได้ ดวงคากลมโตหวานซึ่งสีฟ้าคจทอ้งนภาไร้เมฆ อยู่ใต้พรขนคางอนยาวสีเดียวกับเกศา จมูกเล็กโค้งร้นขึ้น้อย่างพอเหมาะ รับกับริมฝีปากสีชมพูอวบอ้อมจ้มลิ้ม พร้อมแก้มนวลสีสีกุหลาบ เครื่องหน้างคงามไร้ที่คคอยู่ในกรอบหน้าเรียวเล็ก สวยเสียจนแทบละสายคานี้ไม่ได้

รวมทั้งท่าทางชุกช่นและเจ้าอารมณ์บางครั้ง ยิ่งทำให้นางคุ่น่าสนใจและน่านักินหา

ตลอดชีวิตข้าก็เพิ่งเคยเห็นเด็กสาวที่สวยขนาดนี้เป็นครั้งแรก ไม่แปลกใจเลยที่มีเจ้าชายและอัศวินมากมายคอยเทียวมาปราบข้า เพื่อจะได้ครอบครองตัวเจ้าหญิงน้อยพระองค์นี้

แน่นอนว่า แม้แต่จอมมาร ราชาของข้าที่ลักพาตัวนางมาตั้งแต่ยังสิบชันษา ก็ไม่อาจค่านทานเสน่ห์และความงคงามเกินบรรยายของเจ้าหญิงน้อยได้

หญิงงาม ต่อให้เอาแต่ใจเพียงใดก็ชนะใจชายทั่วหล้าได้อยู่คค

ที่สำคัญเสียงร้องเพลงของนางนั้นเพราะจับใจ มันหวานล้ำราวกับนกไนคิงเกล...ข้าเคยได้ยินนางร้องเพลงบ่อยๆ

"ถ้าไม่ใช่คนที่ข้าเลือก ก็อย่าหวังว่าจะได้เห็นแม้แต่เงาของข้าเลย"
เสียงหวานส่งมาอีก

และอย่างนี้นางว่านั่นแหละ นางกำลังรอคอยเจ้าชายที่เห็นว่าคู่ควร มาช่วยตนออกไปจากหอคอยและจากน้ำมือจอมมาร แต่หากดูแล้วว่าจะไม่เหมาะสม นางจะไม่ไยดีหรือชายตาแลแม้แต่น้อย และเท่าที่เห็นก็ยังไม่มีการเข้าตามังกรเฝ้าหอคอยอย่างข้าสักคน

เพราะไม่ว่าจะเจ้าชายพระองค์ใด ก็ไม่สามารถผ่านด่านแรกมาได้เลย ถ้าไม่หลงป่าซะก่อน ข้าก็จัดการได้ก่อน ไม่ถึงกับเอาตายหรอก แต่ก็หนักอยู่ถ้าพวกเขาคือจริงๆ เข้า ทว่ามีคนหนึ่งที่เคยบ่ได้ฆ่ากันจริงๆ

ข้าต้องหยุดคิดถึงเรื่องอดีตแก่นั้น เมื่อใบหน้าสวยล้ำแม้ยังเยาว์สง
รอยยิ้มสดใสที่ดูมีเสน่ห์เอาแต่ใจมาให้ข้า พลังสั่งมาใหม่ว่า

"นี่เนียร์ มาแปร่งผมให้ข้าหน่อยซิ วันนี้ข้าอยากเล่นหมากรุกกับ
เจ้าด้วย ข้าฝึกฝีมือมาแล้ว รับรองว่าครั้งนี้ชนะแน่"

ใช่...และอีกหน้าที่หนึ่งของข้าที่อยู่ที่นี่ คือการเป็นเพื่อนเล่นของ
เจ้าหญิงวอร์เรน ดังนั้นไม่ต้องสงสัยว่ามังกรเคนตายซึ่งแค่อยู่เพื่อรอให้
ใครสักคนปราบได้อย่างข้ามีประโยชน์อะไรกับที่นี่ เพราะถึงจะมีใครผ่าน
ด่านมังกรแบบข้าไปได้ จอมมารก็มีเวทป้องกันอีกชั้นอยู่ เห็นว่าองค์ราชา
ร้ายเวทใส่ตัวเจ้าหญิงน้อยไว้ ให้ผู้ใดที่ไม่ได้รับอนุญาตพาตัวเจ้าหญิง
ออกจากหอคอย จะต้องถูกทำให้หลงอยู่ในป่าคำขั้วกลปาวสาน จนกว่า
จะนำเจ้าหญิงมาคืน

ดังนั้นหน้าที่จริงๆ ของข้าคือการเป็นองครักษ์และเพื่อนเล่นแก้
เหงาของเจ้าหญิงวอร์เรนมากกว่าจัดการกับคนที่บุกรุกเข้ามา

และเมื่อเจอคำสั่งแบบนั้น ข้าก็จำต้องขดตัวเข้าหากัน เก็บหางยาว
มาม้วนรอบกาย ก่อนสะบัดปีกใหญ่ของตนคลุมร่างทั้งหมด และยามข้า
สยายปีกฟังผีดของตนอีกครั้ง สิ่งที่ยืนอยู่แทนมังกรร่างยักษ์ตัวสีด่าง
คือตัวข้าในร่างมนุษย์

แต่จะว่าอยู่ในร่างมนุษย์ก็คงพูดได้ไม่เต็มปากนัก ที่ศีรษะข้ายังคง

มีเขาของมังกรถึงหกเขา และกลางหลังยังคงมีปีกพังผืดขนาดใหญ่ แม้ไม่ใหญ่เท่าตอนอยู่ในร่างมังกรก็ตาม ที่สำคัญข้ายังอยู่ในชุดเกราะเยี่ยงทหารคนหนึ่ง

ข้าต้องสยายปีกขึ้นอีกครั้ง และพาร่างกายที่เบาโหวงลงมากขึ้นไป ยังหน้าค่างชั้นบนสุดของหอคอย ขณะปีนผ่านมันไป และเห็นซัดว่าร่างบอบบางในชุดฟูลองสีหวานที่คัดเย็บอย่างประณีตเข้ากับคนใส่ นั้นบนเก้าอี้หน้ากระจก หันหลังสยายเส้นผมสีทองสว่างรอข้าอยู่ก่อนแล้ว

ข้าเดินไปหยิบแปรงทองเหลืองที่โต๊ะเครื่องแป้ง บอกตรงๆ ว่าข้าไม่ถนัดการแปรงผมให้ใคร หรือการเล่นแต่งตัวตุ๊กตาแบบเด็กผู้หญิง แต่พออยู่กับวอร์เรน ข้าก็ต้องทำเป็นให้หมด ความเอาแต่ใจของนางส่งผลให้จอมมารสั่งลงโทษข้าได้ง่ายๆ

ข้าเคยโดนครั้งหนึ่ง ตอนมารับหน้าที่เฝ้าหอคอยวันแรก นางพยายามคือให้ข้าเปลี่ยนร่างเป็นมนุษย์เพื่อเป็นเพื่อนเล่นกับนาง แต่เวลานั้นข้ายังมีมือใหม่ ทุกอย่างที่เกิดคือการทำหน้าที่เฝ้าให้ดีที่สุด เลยปฏิเสธนางไป เช้าวันรุ่งขึ้น มีรับสั่งของราชาให้ลามาขอข้าไว้กับฐานหอคอย และออกข่าวออกน้ำจนกว่าข้าจะยอมกลายร่างเป็นคน

ตอนแรกข้าคือแพ่ง คิดว่ามาที่นี่เพียงต้องทำหน้าที่ ไม่ใช่เล่น และข้าไม่ได้ชอบอยู่ในร่างมนุษย์นัก การถูกมนุษย์สั่งให้มาเป็นเพื่อนเล่นเหมือนการโดนเหยียบย่ำศักดิ์ศรี ข้าจึงรับโทษทัณฑ์แทนที่จะอ่อนข้อให้เจ้าหญิงน้อย

แต่เนื่องจากรูปแบบของมังกรนั้น ทั้งร่างมังกรและร่างมนุษย์คือร่างแท้จริงทั้งคู่ จึงมีพวกที่ต่อต้านให้หมดแรงก็ถึงสภาพในร่างมังกรได้ตลอด และยังสามารถบังคับให้คนอยู่ในร่างไหนก็ได้แม้ไร้เรี่ยวแรงเจียนตาย

ทว่าขณะเดียวกันก็มีพวกที่พอมหมดแรงและร่างกายขาดการหล่อเลี้ยงด้วยอาหารถึงขีดสุด แล้วจะกลายเป็นร่างมนุษย์แทนตามระบบการป้องกันของร่างกาย เพราะร่างกายใหญ่โตของมังกรเผาผลาญพลังงานมาก เพื่อไม่ให้ร่างกายตายจากการขาดอาหารซะก่อน กระบวนการในร่าง

จะบังคับให้มาอยู่ในร่างมนุษย์แทน เพื่อเก็บรักษาพลังงานที่เหลือให้อยู่นานที่สุด

โชคร้ายที่ข้าค้นเป็นอย่างหลัง

มังกรมักทนไม่คุ้มไม่กินได้เป็นอาทิตย์ หรือบางตัวแข็งแกร่งมาก ก็เป็นเดือน คอนั้นข้าไม่เข้าใจบทลงโทษ ไม่ยอมรับความผิดที่ไม่ได้ก่อเลยต้องทนในสภาพถูกล่ามคอข้าวอดน้ำไปเกือบสองอาทิตย์ บอกตามตรงว่าจิตใจข้ายังไม่ยอมแพ้ แต่ร่างกายข้ากลับหมดสภาพ มันกลับมาเป็นมนุษย์ ปลอกคอเลยหลุดออก และเจ้าหญิงถึงขอให้คนมาช่วยพยาบาลข้า

คอนั้นนางร้องให้ ขอโทษข้ายกใหญ่ ทำให้ข้าเพิ่งรู้ว่าตัวเองยังมีชีวิตเกินไป ความจริงสิ่งที่นางขอไม่ยากเย็นอะไร และการที่ข้าคือแพ่งทำใครๆ เค็ดร่อนอีกมากมาย หลังจากนั้นข้าเลยยอมเป็นเพื่อนกับนางแล้วรับรู้หน้าที่จริงๆ ของตัวเอง

มือหยาบกร้านต้องหีบแปรงที่เหมือนจับนิกเดียวก็จะหักคามือ แปรงผมให้วอร์เรน นางหัวเราะคิกคักชอบใจเล็กน้อย ในขณะที่ข้าก็สางเส้นผมสีทองคุดแพรไหมนั้นเบามือที่สุดเท่าที่มังกรตัวหนึ่งจะทำได้

มันต้องใช้สมาธิมากกว่าการจับดาบนัก เมื่อเราไม่ถนัดเรื่องความอ่อนโยน อย่างเช่นการแปรงผม

"เจ้าไม่รู้สึกเสียใจกับแผลบนหน้าเธอ" เสียงไฟเราะคันทันหูของร่างบางบนเก้าอี้ทักขึ้นมา จนข้าต้องเงยมองนัยน์ตาทะลึงสีฟ้าฉานผ่านกระจกบานสูงตรงหน้า

และนั่นทำให้ข้าเห็นภาพสะท้อนของตนเองในนั้นเช่นกัน มันเป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามกับร่างเล็กบางอีกคนเกือบจะสิ้นเชิง

ข้ายังคงเป็นเด็กสาวอยู่บ้าง หากไม่คิดเข้าข้างตัวเองเกินไปนัก ในร่างมนุษย์รูปร่างข้าค่อนข้างสูงและดูแข็งแกร่งกว่ามนุษย์ผู้หญิงทั่วไปเล็กน้อยตามเชื้อพันธุ์แห่งเผ่ามังกร ผมข้ามีสีค้ำยาว ถูกรวบคึงเป็นหางม้าเพื่อความคล่องตัว แต่มันไม่ได้มีกลิ่นหอมนักหรอก ส่วนผิวข้าค่อนข้างขาว

จนซิด

ใบหน้าไม่จืดขาวหรือแ่นัก แต่อาจเรียกว่าแ่นสำหรับผู้หญิง เพราะเสี้ยวใบหน้าด้านขวาของข้ามีรอยแผลบาคขนาดใหญ่องรอยพาดอยู่ที่ผิวแก้ม และรอยหนึ่งพาดยาวผ่านไปถึงดวงคาสีฟ้าน้ำทะเลลึกของข้าด้วย ข้าได้ไหมตอนแรกที่ข้าเล่าว่ามีเจ้าชายและผู้กล้าหลายคนมาที่นี่ ไม่มีใครผ่านด่านแรกมาได้ เว้นคนหนึ่งที่เกิดบ่อกันตาย

นั่นแหละเจ้าของรอยแผลบนหน้าข้า แผลที่ฝากไว้เกิดจากดาบที่ตีจากธาดุคค์ลีลธิ์ แน่نونว่าเผ่าพันธุ์อย่างเราสามารถรับมือและรักษาแผลของตนให้หายสนิทได้ แม้จะเจออาวุธร้ายเพียงใด แต่ไม่ใช่กับพวกธาดุคค์ลีลธิ์

ตอนที่เขาชักดาบขึ้นมา เกล็ดหลังคอข้าตั้งชันรับรู้ได้ทันที เราสู้กันไม่กินไม่นานสามวันติด ในฐานะมังกร ข้าทนได้เป็นอาทิตย์ แต่ไม่ใช่กับเจ้าอัศวินในชุดเกราะนั้นแน่

หมอนั่นเก่งใช้ได้ แต่เหมือนยังเยาว์นัก ดูเหมือนมาถึงที่นี่ด้วยแรงขับจากความเยาว์วัยนั้นล้วนๆ

ฝีมือยังพัฒนาได้มากกว่านี้ หากใช้เวลาและสติเพิ่มขึ้น อีกสักปีสองปีคงเก่งขึ้นจนแทบเป็นคนละคน แต่ก็นั่นแหละ ยังไม่ใช่วันนี้

วันนั้นเขาแพ้ แต่ข้าประมาท เลยได้ผลมาอย่างที่เราเห็น และเกือบเสียตาขวาหากหลบดาบคักคี่ลีลธิ์นั้นไม่ทัน แต่ถึงอย่างไรข้าก็ชนะ เขานอนหมดแรงในช่วงฟ้าสางของเช้าวันที่สี่ ข้ายังจำความแสบร้อนคอนแสงอาทิตย์ส่องกระทบแผลสดใหม่ของข้าได้ดี

น่ายกย่องในความอด

และในวันที่ห้าก็มีคนมาพาตัวเขาออกไป นั่นทำให้ข้าพอจะรู้ว่าเขาคงมีฐานะสูงส่งไม่น้อย เพราะพวกที่มาช่วยเขาเป็นกองอัศวินแทบทั้งกอง ทุกคนคุกเข่าเคารพ ก่อนยกร่างปกเปียกได้ชุดเกราะไปบนรถม้าหรูหร่าที่มีตราสัญลักษณ์ด้านหลังเป็นภาพดาบเคลย์มอร์ปักกลางอกมังกรออกไปจากป่า

ข้าเกลียดครานั้น

และแม้สักสามวันสามคืนคิด แต่ข้าก็ไม่เคยเห็นหน้าเขา มนุษย์นั้นใส่หมวกเหล็กปิดหน้าตลอดเวลา อีกอย่าง...นั่นไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไรที่ข้าต้องสนใจ และมันก็เป็นเรื่องที่น่าเบื่อไปแล้ว

"รอยแผลสำหรับข้าเป็นเหมือนเหรียญเกียรติยศ" ข้าตอบนางไปเหมือนเช่นทุกที ไม่รู้ว่ามันเป็นเกียรติยศจริงหรือเปล่าด้วยซ้ำ ข้าแค่มองสนใจมัน

"เกียรติยศอะไรกัน เด็กผู้หญิงไม่ควรมียอยแผลใหญ่พาดอยู่บนหน้านะ"

แต่ข้าเป็นมังกรเฝ้าหอคอย ไม่ใช่เจ้าหญิงบนหอคอย...ข้าเจ็บพยายามไม่ค่อยเรื่อง ปลอ่ยให้วอร์เรนเทศนาเรื่องความงามของผู้หญิงไปเช่นทุกครั้งหลังข้าได้แผลมา

ความจริงเฝ้าพันธุ์มังกรนั้นส่วนใหญ่ดูแข็งแรงและสง่างามเมื่ออยู่ในร่างมนุษย์ แต่อาจไม่นับข้า...ข้าไม่ใช่สายพันธุ์แท้

ไม่ได้หมายถึงเป็นลูกครึ่งมนุษย์หรืออะไร ข้าก็ยังเป็นมังกรเต็มตัว เพียงแต่แม่ข้าเป็นมังกรไร้สายพันธุ์ เกิดจากการผสมข้ามสายพันธุ์กันมาตั้งแต่รุ่นบรรพบุรุษ จนปัจจุบันเป็นสายพันธุ์ที่ระบุแน่ชัดไม่ได้

พวกมังกรไร้สายพันธุ์มักมีพลังไม่เสถียร ดังนั้นพวกนี้ทั้งหมดจึงประจำอยู่ในป่า ไม่ได้ทำงานรับใช้จอมมาร ส่วนข้าที่ได้เข้ากองทหารปลายแถวมา นั่นก็เพราะเชื้อสายครึ่งหนึ่งของพ่อล้วนๆ

มังกรพันธุ์บลูไฟเออร์ สายพันธุ์มังกรที่มีน้อยจนแทบสูญพันธุ์ หรือความจริงอาจสูญพันธุ์ไปแล้วข้าก็ไม่แน่ใจ ว่ากันว่าพ่อข้าเป็นพันธุ์แท้ที่เพิ่งถูกพบเจอในรอบพันปี มังกรสายพันธุ์นี้รักอิสระมาก ขณะเดียวกันก็แข็งแรงมาก

แต่ที่แข็งแรงไม่ใช่เพราะมีพลังกำลังหรือความอึดมากกว่ามังกรสายพันธุ์ไหน พวกเราก่อนข้างจะตัวเล็กกว่ามังกรทั่วไปด้วยซ้ำ แต่เรามีความไว เร็ว แม่นยำ ไฟสีน้ำเงินของพวกเราทรงอำนาจที่สุดในบรรดา

สายพันธุ์มังกรทั้งหมด และเหนืออื่นใด สายพันธุ์นี้ชาญฉลาดนัก

แต่ก็อย่างที่บอกว่าสายพันธุ์บลูไฟเออร์รักอิสระมาก และพอเข้าใจข้อเสียกับสายเลือดของตัวเองอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เลยเลือกแต่งงานกับแม่ข้า แทนที่จะหามังกรสายพันธุ์เดียวกันตามธรรมเนียม เพื่อสืบเชื้อสายที่แข็งแกร่งต่อไป

ดังนั้นไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมพันธุ์บลูไฟเออร์ถึงใกล้สูญพันธุ์หรือสูญพันธุ์ไปแล้ว เพราะอย่างที่บอก มังกรสายพันธุ์นี้รักอิสระ ไร้กฎเกณฑ์ และธรรมเนียม มักไม่อยู่ใต้อาณัติใคร ชอบร่อนบินบนฟ้าพร้อมนางงามพล มากกว่าให้ใครที่หลังออกสนามรบ พวกเรารักความอ่อนนุ่มของผืนหญ้ามากกว่าตราสัญลักษณ์แห่งเกียรติยศบนป่า

แต่กระนั้นพอข้าก็ทำหน้าที่เป็นอัศวินให้จอมมาร ก่อนถูกเลื่อนเป็นแม่ทัพนำทัพ เขาชนะทุกศึก จนเมื่อร้อยปีก่อน คำนานบลูไฟเออร์ก็ต้องจบลงในสงครามเฮลล์ลอร์ด สงครามใหญ่ที่สุดในหน้าประวัติศาสตร์มวลมนุษยชาติ

มันเป็นสงครามที่มนุษย์ ปีศาจ ภูต และสายพันธุ์ต่างๆ ในโลกร่วมมือกันต่อสู้กับบางอย่างที่มาจากใต้โลก

อยู่ดีๆ มันก็โผล่ขึ้นมา สูญพลังแห่งชีวิตและธรรมชาติไปเกือบสิ้น มนุษย์เริ่มล้มตายก่อน ตามด้วยเหล่าภูต และไม่นานก็มาถึงเหล่าปีศาจ มันทำสมควรถูกทุกอย่างในโลกพังทลาย เติมสีดาบนตาซึ่งมากกว่าสีขาวจนธรรมชาติเสียศูนย์

บ้างว่ามันคือบทลงโทษของผู้สร้างโลก หรือพระเจ้า

แม้โดยพื้นฐาน มนุษย์ ปีศาจ และเหล่าภูตต่างๆ จะทำสงครามกันอยู่เสมอ แต่พวกเราต่างก็ดวงสมมูลในโลกมาตลอด ไม่ให้สีขาวมากเกินไปหรือสีดามากเกินไป แต่สิ่งที่มาจากใต้โลกนั้นไม่ใช่

ในสงครามนั้น ทุกเผ่าพันธุ์ทุ่มสุดตัวเพื่อรักษาโลกทั้งใบของตนไว้ และนั่นทำให้ข้าสูญเสียพ่อไป แต่ขณะเดียวกันก็ทำให้ทุกเผ่าพันธุ์ตระหนักถึงความแข็งแกร่งของจอมมารที่นำทัพครั้งนั้น

หลังสงครามจบ เราก็กลับมาเป็นเช่นเดิม อาจพักรบเพื่อกลับไปฟื้นฟูบ้านเกิดของเผ่าพันธุ์ตน แต่ห้าสิบปีให้หลัง สงครามเล็กๆ ระหว่างเผ่าพันธุ์ก็เกิดขึ้นอีกเนื่องๆ เป็นวัฏจักร

ส่วนตัวข้าในร่างมังกรนั้น ถ้าคูผิวเผินจะเหมือนพันธุ์บลูไฟเออร์ไม่ผิดเพี้ยน เพียงแค่เกล็ดสีดำของข้าหนาไม่เท่าพ่อ ไฟสีน้ำเงินก็สีจางกว่า และที่ปลายหางไม่มีใบมีดแบบเดียวกับเขา ที่ได้บรรจุเป็นทหารมาก็เพราะความเป็นลูกของบลูไฟเออร์ในตำนานล้วนๆ

แต่ความจริงข้าไม่อยากเป็นทหารนัก ถ้าไม่คิดว่าแม่ข้าที่เพิ่งเสียไปหลังพ่อตายเมื่อสามสิบปีที่แล้วอยากเห็นข้าในชุดเกราะแบบพ่อ ข้าคงเที่ยวเล่นไปเรื่อย

สัญชาตญาณของข้าก็ยังเหมือนบลูไฟเออร์ทุกตัว ข้าอยากนอนเล่น กลิ้งตัวบนผืนหญ้าอ่อนๆ หรือบินไปทั่วท้องฟ้ากว้าง อาบโคลนเย็นๆ ในน้ำร้อน ใช้ชีวิตอิสระตามใจชอบ

แต่ถึงอย่างไรความเป็นมังกรในตัวก็สั่งให้ข้าซื่อสัตย์และทำหน้าที่ของตนอย่างสุดความสามารถ มากกว่ามานอนผิงกลางวัน...แม้หลายครั้งข้าจะแอบนอนหลับตอนกลางวันก็เถอะ

เมื่อข้าต้องหยุดแปรงผมนิ่มลื่นของวอร์เรน เมื่อได้ยินเสียงรถม้าโขยกเขยกมาแต่ไกล เสียงนั้นคุ้นหู บ่งบอกชัดเจนว่าเป็นขบวนรถบรรณาการของจอมมารที่ส่งของขวัญต่างๆ มาให้เจ้าหญิงสองอาทิตย์ต่อครั้งเช่นทุกที

ข้าต้องขอตัวกับวอร์เรน บินออกไปนอกหน้าต่างเพื่อต้อนรับผู้มาเยือน

ข้าคุกเข่าข้างหนึ่งนั่งบนพื้น ศีรษะก้มลงนิค รอผู้ที่จะลงมาจากรถม้ามามส่ง ซึ่งมียูนิคอร์นสองตัวเป็นผู้ลากพามาอย่างสงบเสียม

และเมื่อรถม้าจอดสนิท ร่างอรรชรของเอลฟ์สาวคนหนึ่งในเสื้อผ้าพลีวไหวเหมือนสายลม และงคงามเหนือคำบรรยาย ซึ่งทำหน้าที่เสมือนนางกำนัลก็ก้าวลงมาจากรถ ก่อนมอบหีบไม้ที่สลักลวดลายอย่างวิจิตรมา

ให้ข้า พร้อมคอกิลลีส์ชาวสะอาคอีกหนึ่งซ่อ

นางไม่ได้เอ่ยสิ่งใดนอกจากส่งยิ้มน้อยๆ และเดินกลับขึ้นรถม้าไป ก่อนรถม้าที่เหมือนภาพฝันนั้นจะค่อยๆ ไชยเกษมไปตามทางคินแคป และเหมือนค่อยๆ เลื่อนหายไปกับสายหมอกเมื่อห่างออกไปเรื่อยๆ

ข้าจำต้องบินกลับขึ้นมายังชั้นบนของหอคอยที่มีเจ้าหญิงองค์น้อย รอคอย ก่อนจะย่อกาย ส่งของในมือให้นาง

"ของขวัญของจอมมารที่นำมาถวายเจ้าหญิงวอร์เรนค่ะ"

"ข้าไม่รับหรือ ข้าไม่ได้อยากได้ของขวัญซะหน่อย อยากออกไปจากที่นี่ต่างหากเล่า" วอร์เรนสะบัดหน้าสวยๆ หันของในมือข้าทันที สีหน้านางแสดงชัดว่าไม่ชอบจนเข้าขั้นรังเกียจกล่อไม้เนื้อดีและช็อคคอกิลลีส์ที่ส่งยื่นให้

"แต่จอมมารทรงรักและอยากอภิเษกกับท่านมากนะคะ น่าจะทรงรับไว้" ข้าพยายามหาทางกล่อมนาง

"ข้าไม่แต่งงานกับจอมมารของเจ้าหรือ ได้ยินว่าทั้งโคคิ้ว โค ร้าย เจ้าเล่ห์ ชั่วช้า และอัปมงคลที่สุด" ร่างบางยังคงคั่ง พร้อมกระแทกเสียงพู่พ้อเหมือนแมวใส่ ขณะต่อมาเจ้าของบรรณาการไม่ขาดปาก "จับข้ามา และคิดจะบังคับแต่งงาน น่ารังเกียจที่สุด!"

ข้าเหนื่อยใจกับความคืดคองของนาง แต่ไม่ยากจิตใจนัก เพราะนางจะประศดด้วยการไม่กินข้าวกินน้ำ ซึ่งถ้าเป็นแบบนี้ จะเป็นข้านี้แหละที่โดนลงโทษอีก

แต่อย่างไรข้าก็ต้องพยายามต่อ "ถ้าเช่นไรก็รับ..."

"ไม่เอา! หนังกิไม่เคยเห็น ส่งแต่ของมา คิดว่าข้าจะศิโรราบ กงจะอัปมงคลจนไม่กล้าให้ข้าเห็นเลยสิท่า"

คำต่อว่าครั้งนี้ทำให้ข้าต้องนั่งไปครู่ อย่ายว่าแต่เจ้าหญิงวอร์เรนไม่เคยเห็นหน้าจอมมารเลย แม้แต่ข้าที่รับใช้พระองค์มาหลายปีก็ยังไม่เคยเห็นมาก่อนเช่นกัน

เรื่องอัปมงคลหรือเปล่า ข้าไม่สนใจหรือไม่อาจรู้ได้ แต่ข้าไม่คิด

ว่าผู้ที่อดทนส่งของบรรณาการ ทั้งดอกไม้ เสื้อผ้า และทุกสิ่งให้หญิงสาว ผู้เป็นที่รักปรารถนา แต่ใคร่ทำเป็นชาหรือต่อว่ากลับไปเสมอจะโหดเหี้ยม ชั่วร้าย

ถึงพระองค์จะลักพาเจ้าหญิงมา แต่ไม่เคยล่วงล้ำหรือทำอะไรที่น่ารังเกียจเลย ทั้งที่สามารถทำได้ง่ายดายเพียงพลิกฝ่ามือ แถมยังส่งคนมาเป็นเพื่อนเล่นเพื่อคลายเหงา พร้อมกับเป็นองครักษ์ที่ปกป้องเช่นข้ามาด้วย แล้วพระองค์จะเลวร้ายได้อย่างไร

หรือเป็นเพราะข้าเข้าข้างราชาของตัวเองมากเกินไปจริงๆ

ทว่าเมื่อวัยเยาว์ที่พ่อเคยพาข้าเข้าเฝ้าพระองค์ แม้จะอยู่หลังม่าน สีอำพันคู่มิดม่นและน่ากลัว แต่มีคัสตันที่ประทานให้เป็นการรับขวัญในฐานะที่เป็นบุตรสาวของแม่ทัพคนสำคัญนั้นไม่ใช่สิ่งที่ให้แค่ขอไปที

อาจเพราะข้าไม่ใช่เด็กที่มีคนเอ็นดูและเอาใจใส่นัก สิ่งของที่น่ารักที่ได้รับจากผู้อื่น โดยไม่ใช่ของที่ถูกให้ส่งๆ มาจึงมีค่ามากมายนัก ที่สำคัญสุรเสียงของพระองค์ในความทรงจำก็ไม่โหดร้ายเลย...อาจเย็นชา แต่ไม่โหดร้าย

แม้ลุ่มใจกับความเอาใจของเจ้าหญิงน้อยตรงหน้า ข้าก็ยังต้องเกลี้ยกล่อมนางเพื่อราชาข้าต่อ

"แต่จอมมารก็ให้ทุกสิ่งที่ท่านปรารถนา แม้แต่สร้อยไข่มุกน้ำค้างเถือบนคอท่าน ที่ท่านเคยร้องอยากได้ตอนอ่านนิทาน องค์ราชาก็หามาให้ แล้วก็..."

"ไม่ต้องพูดแล้ว เจ้าก็เข้าข้างเจ้านายตัวเองนั่นแหละ ต่อให้เขาข่มเหงข้า เจ้าก็จะเห็นคิเห็นงามด้วยนั่นสิ!" วอร์เรนทวีตเสียงสูงเข้าไปใส่ และครั้งนี้ข้าเห็นนางเริ่มมีน้ำตาคลอหน่วย ไม่ได้เกิดจากความเสียใจ... ข้ารู้ แต่เกิดจากความไม่ได้ตั้งใจต่างหาก

เมื่อระเปิดอารมณีสู่ข้าเสร็จ นางก็เดินไปยังกรอบหน้าต่างบานใหญ่ พร้อมตะโกนขึ้นท้องฟ้าราวกับหวังให้มันส่งถึงเจ้าของบรรณาการ

"ถึงยังงัถ้าไม่ยอมให้เห็นหน้า ก็อย่าหวังว่าข้าจะรับอะไรจากเจ้า

อีกเลย ข้าจะเอามันไปทิ้งให้หมด!"

จบค่านางก็เดินกระต๊อบเท้าไปที่โต๊ะเครื่องแป้ง จับแปรงมาหวีๆ ผมอย่างมีโทษะ แต่ไม่ได้ทำแรงมาก คงเพราะกลัวเจ็บอยู่บ้าง ขณะใบหน้าหวานหยดเงางอนและไม่ยอมสบตาข้าที่นั่งคุกเข่าข้างหนึ่งบนพื้นอยู่แบบนั้นอีก

ข้าต้องถอนหายใจ ก้มศีรษะลงนางอย่างเสียไม่ได้ ก่อนบินออกไปจากหอคอย พร้อมหอบหีบไม้และช็อคคอกิลล์สี่ขาวไปด้วย เพื่อนำไปยังที่แห่งหนึ่ง

กระท่อมไม้ที่อยู่ด้านหลังหอคอยเป็นสิ่งที่ข้าสร้างเองหลังมาอยู่ที่นี่ไม่นาน ข้าต้องเดินเข้าไปในกระท่อม เปิดประตูออก และภายในนั้นมีแต่ข้าวของมากมาย รวมถึงดอกไม้บานาพรรณในแจกันหน้าตาแปลกๆ อยู่ทั่วทุกมุมห้อง

โชคดีที่ดอกไม้ซึ่งถูกส่งมาถูกร่ายเวทไม่ให้เหี่ยวเฉา มันเลยยังคงสดใหม่และเบ่งบานในแจกันเก่าๆ ที่ข้าพอจะหามาได้ได้เสมอ และทั้งหมดคือของบรรณาการจากราชชาของข้าที่ส่งมาให้เจ้าหญิงวอร์เรน แต่วอร์เรนสั่งให้เอาไปทิ้ง ยิ่งโต...นางก็ยิ่งสั่งให้ทิ้งมากขึ้น แต่ข้าเองกลับทิ้งไม่ลง

ไม่ใช่เพราะเป็นของมีมูลค่ามากจึงไม่กล้าทิ้ง แต่ข้าไม่กล้าทิ้งความตั้งใจและความหวังที่อยู่ในสิ่งของพวกนี้ต่างหาก

และเจ้ากล่อมไม้ที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าข้างในเป็นอะไรกับช็อคคอกิลล์นี้ ก็คงได้เป็นเพื่อนใหม่กับสิ่งของที่อยู่ในนี้อีกเช่นกัน

ข้าไม่เข้าใจวอร์เรนนัก ทำไมนางถึงยังเฝ้ารอเจ้าชายที่จะมาช่วยนางบนหอคอยแห่งนี้ ในเมื่อบางทีคนพวกนั้นอาจมีจุดประสงค์อื่นแอบแฝงมากกว่าการช่วยเหลือหรือเชื่อในรักนิรันดร์เช่นนาง ในขณะที่จอมราชาแห่งปีศาจคอยปรนเปรอนางด้วยของมีค่า เสื้อผ้า ดอกไม้ และข้าวของมากมาย พร้อมความสุขสบายทุกอย่าง ทำไมถึงไม่เปิดใจจะรับดู

แม้ไม่เคยเห็นหน้ากัน แต่ย่อมต้องคิดว่าคนที่ไม่รู้ว่ามีมาด้วยจุดประสงค์อะไร ซึ่งอยู่ด้านล่างหอคอยสูงแห่งนี้แน่

หรือนี่คือหนึ่งในรอยร้าวของหัวใจมนุษย์งั้นหรือ

หรือเพราะข้าเป็นเพียงมังกรปลายแถว ไม่เคยถูกให้ความสำคัญ
เช่นนั้นาง เลยไม่อาจเข้าใจได้ว่าผู้ที่ถูกรักมากๆ นั้นต้องปฏิบัติอย่างไร
สำหรับข้า แค่ของชิ้นหนึ่งที่ใครสักคนให้มาด้วยความตั้งใจ มันก็
มีค่ามากพอแล้ว

แต่ไม่ว่าอย่างไร ถ้าจอมมารต้องการแต่งงานกับเจ้าหญิงวอร์เรน
จริงๆ สักวันพระองค์ต้องมาพบนาง

หวังเพียงว่าวอร์เรนจะรับรักจากพระองค์ และข้าอาจได้ปลดกระวาง
ไปนอนกลิ้งในทุ่งหญ้า และสูดกลิ่นดินชื้นๆ ตามใจปรารถนา

หวังเพียงให้จอมมารมาพบนางในเร็ววัน มาพูดคุยกันและได้
ครองคู่กับเจ้าหญิงที่พระองค์ปรารถนาไปชั่วกาล เหมือนรักนิรันดร์ที่
เจ้าหญิงน้อยของพระองค์เชื่อ

2

เจ้าชายปริศนา

"เนียร์! มาช่วยข้าคู่นี้หน่อยสิ...เนียร์ เนียร์!"

เสียงหวานกุ่มหูทำให้ข้าที่กำลังนอนหงายท้อง สยายปีกหลับสบาย อยู่ในทุ่งหญ้าคั่นหลังหอคอย ต้องโง่หัวขึ้นมาเงยใบหูยาวๆ ฟังที่มาอย่างเสียไม่ได้...

ข้ารู้ ข้าอู้งานมานานเล่น แต่ถึงยังงั้นข้าก็มั่นใจในสัมผัสตนเอง โดยเฉพาะการรับกลิ่น มันเร็วพอจะจับความผิดปกติรอบหอคอยได้ในรัศมีสิบไมล์ ถึงแม้ข้าจะหลับเหมือนหมิจำศีลอยู่ก็ตาม

กลิ่นหญ้าที่โชยมาในสายลมรอบตัวทำให้อยากมุกหัวโตๆ ไข่ไปกับความนุ่มของใบอ่อนสีเขียวสด กลิ่นมันหอมเต็มโพรงจมูก ทว่าเสียงแหว่หวานของวอร์เรนที่เรียกชื่อข้าไม่หยุดเหมือนจะไม่ปรานีให้ข้ายืดเวลาอันนานกว่านี้

ข้าต้องตัวคร่าเงาใหญ่โตขึ้น และแทบเดินลากหางและปีกสองข้างไปยังคันเสียง

ขอว่าอย่าเพิ่งมีใครอยากมาช่วยเจ้าหญิงตอนนี้แล้วกัน ไม่งั้นข้าคงวางท่ามั่งกรรไกรไม่ทัน แล้วมันจะเสียไปถึงหน้าจอมมารของข้า

เมื่อมาถึงหอคอย ข้าต้องสะบัดปีกและหางของตนเล็กน้อย เอาเศษหญ้าและดินออก แต่ไม่ได้ช่วยให้งวงน้อยลงนัก ก่อนไต่ขึ้นไปตามหอคอย เพราะยามนี้ปีกข้าคล้ายขี้เถ้าจะกระพือ

และเมื่อมาถึงหน้าต่างชั้นบนสุดของยอด ข้าก็วางพาดศีรษะที่เข้าไปได้แค่ส่วนจมูกใดๆ และปากยาวๆ กับขอบหน้าต่าง คุณเจ้าหญิงน้อยของข้าด้วยนัยน์ตาสีฟ้า น้ำทะเลลึกที่ยังเปิดไม่เต็มที่นัก

สิ่งที่เห็นคือเด็กสาวสวยสะพรั่งในวัยอย่างสิบแปดปีที่กำลังพยายามคิดตะขิดตะคองกระโปรงฟูฟ่องที่ด้านหลังตน ทว่ามือเล็กๆ นั้นกลับเอื้อมไม่ถึง แถมนิ้วมือสีทองบางส่วนยังไปติดอยู่ในตะขอเกี่ยวนั้นด้วย

ข้ายังเฝ้ามองความพยายามที่ดูเะอะของนางเงิบๆ และยอมรับกับตัวเองว่าไม่เคยชินที่ได้เห็นการเจริญเติบโตของมนุษย์เลยสักครั้ง

วอร์เรนถูกขังในหอคอยนี้มาสี่ปีแล้ว และนางจะอายุครบสิบแปดปีในเที่ยงคืนนี้ แต่ข้ากลับรู้สึกเหมือนเมื่อวานนางยังอายุสิบหกอยู่เลย

พวกเขาช่างโตไวนัก เพียงสองปีร่างกายก็เปลี่ยนแปลงได้ถึงขนาดนี้ วอร์เรนกลายเป็นหญิงสาวเต็มตัว และสวยงามขึ้นจากแต่ก่อนมาก รูปร่างที่สมัยก่อนดูคืออยู่แล้ว ยามนี้ยิ่งเห็นสัดส่วนชัดเจนขึ้นไปอีก เหวคอดเล็กเป็นรูปทรง และหน้าอกอวบอัมยิ่งดูเต็มไม่เต็มมือกว่าเดิม

สะพานที่ผายรับกับเอวเล็กๆ ทำให้ทุกการเคลื่อนไหวของนางช่างน่ามองและพลิ้วไหว สรีระของมนุษย์ผู้หญิงเป็นสิ่งงดงามและชวนพิศมัยที่สุดในโลก ไม่ใช่เรื่องเกินจริงเลย

จากตุ๊กตากระเบื้องแสนบอบบาง กลายเป็นดอกกุหลาบงามบานสะพรั่ง ทุกอย่างในตัวนางดูสดสวยและหวานล้ำจับตาจับใจ

คงไม่มีเจ้าหญิงน้อยของข้าอีกแล้ว...

"อ๊ะ! เนียร์ ทำไมเจ้ายังอยู่ในร่างนั้น ข้าจะให้มาช่วยข้าแต่งตัวนะ เปลี่ยนร่างเป็นมนุษย์เดี๋ยวนี้เลย!" วอร์เรนซึ่งหันมาเจอข้าที่ขอบหน้าต่างอย่างบังเอิญเพราะการหมุนตัวต่อสู้กับเสื้อคนร้องเสียงสูงข้าใส่

ข้าว่าเดี๋ยวนางก็เอาเรื่องตะขอมามาพาลลงที่ข้าอีก

"ข้าคิดจะขอไม่ได้เพราะเจ้าเลณนะ!"

แล้วก็ผิดจากที่ข้าคิดเสียทีไหน

ข้าต้องยอมเปลี่ยนร่างเป็นมนุษย์ตามคำสั่งนาง ก่อนบินเข้ามาในห้องที่ยอดปราสาทของวอร์เรนอีกครั้ง และช่วยเอาผมของนางออกจากช่องตะขอ พร้อมคิดมันให้พลางช่วยจัดแต่งเสื้อผ้าที่วันนี้วอร์เรนจงใจเลือกสรรให้สวยเป็นพิเศษ

อาจเพราะเป็นโอกาสครบรอบวันเกิดคน นางเลยอยากทำให้มันพิเศษขึ้นหน่อย แม้ทุกปีจะมีข้าของมากมายและเค้กชิ้นโครสเลิ์ทถูกส่งมาจากจอมมาร โดยมีข้าเป็นเพื่อนคนเดียวที่อยู่เลี้ยงฉลอง แต่วอร์เรนซึ่งถูกเลี้ยงมาในฐานะเลือดขัตติยาก็มักให้ความสำคัญกับวันเกิดคน ไม่ปล่อยปละละเลยถึงจะไร้คนร่วมยินดีด้วย เพราะอย่างน้อยมันก็ทำให้นางรู้สึกแตกต่างจากวันอื่นที่ข้าซากจำเจในหอคอยแห่งนี้

จะว่าแต่งตัวดี ๆ เพื่อสร้างบรรยากาศใหม่ ๆ ก็คงไม่ผิดนัก และเป็นการแสดงความสำคัญในพรวันเกิดของนางที่ข้าได้ยินทุกปีด้วยว่า

"ปีนี้ขอให้ข้าชายรูปงาม เก่งกล้ามาช่วยข้าออกจากหอคอยด้วย"

นางกุมมือหลับตานิ่ง และจึงมาขอพรด้วยความหวังเต็มเปี่ยม

และความคาดหวังนั้นทำให้ข้าอคขึ้นชมไม่ได้ เพราะนางไม่เคยแสดงท่าทางว่าจะหมดหวังเลยแม้เวลาผ่านไปกี่ปีก็ตาม แล้วก็ตาม มันเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของวอร์เรน นางอาจเอาแต่ใจในหลายๆ ครั้ง แต่ก็ไม่เคยทำให้ตัวเองสิ้นหวังหรือหมดความศรัทธา

วอร์เรนลืมตาขึ้นอีกครั้ง แล้วเริ่มหมุนตัวสำรวจความเรียบร้อยของคน ก่อนส่งยิ้มน่ารักให้ตัวเองในกระจก พลางหันมาที่ข้า "เจ้าว่าปีนี้จะมีเจ้าชายเก่งๆ มาช่วยข้าไหม"

"ในฐานะมังกรเผ่าหอคอย ข้าคงไม่เห็นด้วยนัก" ข้าตอบนางไปตามตรง และเห็นว่านางยกมือขึ้นปิดปากหัวเราะเบาๆ คู่มือจิตขึ้นกว่าสมัยสองปีที่แล้วนะข้าว่า ก่อนนางจะเอ่ยขึ้นใหม่

"ข้าจะไม่ให้เจ้าชายที่ไหนเอาดาบฟันหน้าเจ้าอีกแล้ว รับรอง ถ้า

ใครเอาดาบฟันหน้าเจ้าอีก ข้าจะไม่ไปกับเขาเด็ดขาดเลย"

คำสัญญานั้นช่างฟังน่าเอ็นดูจนข้าอภัยมิรับไม่ได้ แม้อยากแย้งว่าความจริงพวกเจ้าชายคงอยากเอาดาบบักหัวใจข้าให้ตายที่เดียวมากกว่าจะเลือกฟันหน้าที่ไกลหัวใจไปมากแบบนี้

พลันความคิดข้าต้องชะงัก พร้อมหุบยืมลงทันที เมื่ออยู่ๆ หูข้าได้ยินเสียงใบไม้ถูดย่ำเหยียบ และที่ทำให้ข้าตื่นตัวเต็มที่ นั่นคือมันอยู่ใกล้มาก

วอร์เรนดูแปลกใจในปฏิกิริยาที่เปลี่ยนไปกะทันหันของข้า แต่ข้าไม่มีเวลาอธิบายเพราะเสียงที่ได้ยิน...

มันใกล้เกินไป รวากับอยู่ที่คันทหอคอยนี่เอง

ใครกัน เข้ามาใกล้ถึงที่นี่ โดยข้าไม่สามารถสัมผัสได้เลย!

ข้าพุ่งตัวออกนอกหน้าต่าง สบัดปีกพังผืดคลุมร่าง และกลายกลับมาเป็นมังกรร่างยักษ์อีกครั้งอย่างรวดเร็ว ก่อนร่อนลงแตะพื้นด้วยความแม่นยำรุนแรง จนรับรู้ถึงแรงสั่นสะเทือนจากพื้นดินได้เท่า

และนั่นทำให้ข้าเห็นแขกผู้มาเยือนได้เต็มตา อาคันตุกะที่ว่ายังทำให้ข้าแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง

ยามแรกข้าคิดว่าคนที่จะสามารถเข้าใกล้หอคอยได้โดยข้าไม่รู้สึกลึถึงเสียงฝีเท้าเลย คงจะเป็นปีศาจสักคนที่อยู่นอกอำนาจของจอมมาร และคงเป็นพวกมีฝีมือไม่น้อย

ทว่าผู้ที่ยืนนิ่งอยู่เบื้องหน้าข้ากลับเป็นแค่ชายหนุ่มคนหนึ่งเท่านั้น แต่จะใช้คำว่า 'เท่านั้น' ก็ดูไม่ถูกต้องนัก ต้องเรียกว่าเป็นชายหนุ่มรูปงามอย่างที่ข้าไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต

จะว่าอย่างไรดี ข้าเคยเห็นเจ้าชายรูปงามมาเยอะหลายองค์ แต่ไม่เหมือนบุรุษหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงหน้ายามนี้

แค่บรรยายกายทรงตัวก็ต่างโดยสิ้นเชิงแล้ว

นัยน์ตาสวยคมดูเฉยเยวสีน้ำตาลทองของเขามีพลังอำนาจลึกลับบางอย่างที่ทำให้เกล็ดหลังคอข้าลุกชัน มันทั้งชวนหวั่นเกรง มีมนตร์ขลัง

และนำพิศวง ผสมปนเปกันจนแยกไม่ออก ใบหน้าคมเข้มหล่อเหลาเหมือน
รูปสลักจากหัตถ์พระเจ้านั้นดูทรงเสน่ห์อย่างน่าเหลือเชื่อ จมูกโด่งคมสัน
และริมฝีปากหยักลึกที่ยัมนึกๆ อย่างไม่กลัวเกรงข้า คุณสมบุรณ์แบบบน
โครงหน้าคมอย่างบุรุษเพศ เครื่องหน้าถูกจัดแต่งราวกับถูกใจใครจงใจ
สร้างสรรค์มา

พูดได้เต็มปากว่ารูปร่างมารวกับไม่ใช่มนุษย์

เขาเหมือนสามารถทำให้ทั้งหญิงและชายหลงมัวเมา ตกเป็นทาส
ในรูปลักษณะนั้นได้ง่ายดาย

ดูทรงอำนาจ เต็มไปด้วยเสน่ห์ ลึกลับ ชวนพิศวง มีดมน เยือกเย็น
และงคมเกินบรรยาย

หากจะบอกว่าเป็นภูตพรายหรือพวกเอลฟ์ก็คงไม่ใช่ ถึงเขามีมนตร์
เสน่ห์ชวนพิศวงและใบหน้าสมบุรณ์แบบเช่นเดียวกับสิ่งมีชีวิตพวกนั้น ทว่า
บรรยากาศของเขาดูหนักหน่วงเกินกว่าจะเป็นสายพันธุ์อาตุลุมเช่นเอลฟ์
หรือภูต ข้าเส้นผมสีคาสนิทเหมือนขนอิกาทัดคันระคนค่อนนั้นก็ไม่ใช่สี
ของพวกภูต แต่เป็นสีของพวกมนุษย์ ไม่ก็เผ่าพันธุ์ปีศาจ

เท่าที่ข้าเห็น เขาไม่น่าจะเป็นปีศาจ อารมณ์สีคำพร้อมผ้าคลุมบน
ไหล่ และดาบซันดิสที่ข้างเอวนั้น บ่งชี้คว่าน่าจะเป็นเจ้าชายจากเมืองไหน
สักเมือง

ที่สำคัญ ดูเยาว์นัก คาดว่าอายุแค่อีสิบต้นๆ เท่านั้น...ไม่เด็กไป
สำหรับการลองของหรือ

ทว่ากลิ่นอายบางอย่างรอบร่างสูงส่งแข็งแกร่งของมนุษย์ตรงหน้า
กลับทำให้ข้ากคคั่นจนต้องใช้สองขาหน้าตะกุกคิน และรับรู้ได้ถึงความ
ระวังระไวจากปลายเล็บแหลมคมที่จิกลงไปบนพื้นของข้าเอง

ข้าสยายปีกข่มขู่เพิ่มขึ้นอีก มันเป็นไปตามสัญชาตญาณ ทั้งที่เขา
เพียงยืนนิ่งๆ ไม่ขยับไปไหน แต่ข้าแทบมั่นใจว่า กลิ่นหอมอ่อนๆ เหมือน
ดอกกุหลาบ ทว่าเย็นเยียบน่าขนลุกจากเขา ไม่ใช่สิ่งที่จะมีในตัวมนุษย์
แน่ๆ...งคมเกินไป และน่ากลัวเกินไป แต่ก็ไมอาจสรุปได้ว่าเขาเป็นอย่าง

อื่นนอกเหนือจากมนุษย์

และไม่ว่าเขาจะเป็นอะไร หล่อเหลารูปงามเกินสิ่งมีชีวิตบนพิภพนี้
มากแค่ไหน สำหรับข้าก็ยังเป็นเพียงผู้บุกรุกเท่านั้น

ร่างสูงสง่าเกินชายใดในอาภรณ์สีดำก้าวเข้ามาใกล้เหมือนไม่เห็น
ข้าอยู่ในสายตา จนข้าต้องจำกัดการสำหรับคนชอบลองคิดขึ้นมาใช้...
นั่นคือการฆ่าระดับสอง

ข้ากระโดดค้ำหน้ามนุษย์ประหลาด พร้อมกับตัวต่ำใส่ กำรามาใน
ลำคอ เกล็ดทั่วตัวตั้งชัน พร้อมกางปีกให้สูง ชูหางขึ้นเหมือนเตรียม
กระโจนเข้าใส่ ทำตัวไร้สติให้เหมือนสัตว์เคร่งครัดมากที่สุด เขาจะคิดว่า
ไม่มีทางต่อรองอะไรกับข้าได้

"ปกติควรจะมีจิตใจไม่ใช่ไร" เสียงทุ้มนุ่มชวนพิศวง ทว่าฟังคุ่นหู
อย่างประหลาดตามขึ้น

ข้ารู้ ข้าแยกการป้องกันหอคอยไว้หลายระดับไปหน่อย

แต่เดี๋ยว นั่นไม่ใช่ประเด็น เจ้านี่คุยกับข้า!

ข้ามั่นใจว่าข้าทำตัวเหมือนมังกรร้ายไร้สมองที่เฝ้าหอคอยได้ดีมาก
พอแล้วนะ

ข้าเริ่มกำรามาใส่มนุษย์ตรงหน้าใหม่ เปลี่ยนเป็นโหยงตัวขึ้นสูง
คล้ายจะพ่นไฟ ทว่าเพียงข้ากะพริบตา วูบเดียวร่างมนุษย์เล็กจ้อยนั้นกลับ
พุ่งตัวมาอยู่เบื้องหน้า พร้อมคาบในมือที่ชักออกจากฝักแล้ว

มนุษย์กระโดดได้สูงขนาดนี้เลยงั้นหรือ!

ข้าสะบัดลำคอยาวๆ ไปด้านหลังทันใด ก่อนคมคาบในมือเรียว
แจ่มแรงจะควักเข้ามา ใบมีดเฉียดลำคอข้าจนสัมผัสฝ่าโอเอ็นจากเหล็กเนื้อดี
ได้ และรับรู้ว่ามันไม่ใช่อาวุธศักดิ์สิทธิ์

แต่ไม่รู้ทำไม กลับรู้สึกวาคาบนั้นจะสามารถสร้างบาดแผลให้ข้า
ได้รุนแรงกว่าอาวุธศักดิ์สิทธิ์ใดๆ ในโลก และเมื่อเห็นว่าร่างของชาย
ตรงหน้ายังลอยคว้างในอากาศ ข้าก็รีบวาดหางของตนควัดพันที่ข้อเท้า
ของเขา พร้อมเหวี่ยงร่างของมนุษย์ตรงหน้าเข้าไปในป่า

ยอมรับว่าข้าฝ่อแรงแทบไม่ทัน ตอนเหวี่ยงเจ้าหนุ่มนี้

หวังว่าร่างปวกเปียกของมนุษย์จะไม่ไปกระแทกโคนลำต้นไม้ใหญ่ๆ แล้วตายคาที่หรอกนะ แต่ถ้าสามารถหยุดการเคลื่อนไหวได้ชะงัด แต่ยังมีลมหายใจอยู่ ก็ถือว่าโชคดีทั้งสองฝ่าย...

"เจ้าฝ่อแรงรี"

เกล็ดทั่วตัวขำลุกวาบ เมื่อเสียงทุ้มทุ้มเสียงหนึ่งกระซิบถามอยู่ใกล้ตัว วินาทีนั้นข้าเพิ่งรู้สึกวาท่ปลายหางคนบาปหวงก่อนจะเหวี่ยงศัตรูออกไปด้วยซ้ำ ข้าไร้เสียงการชนหรือกระแทกใดๆ จากร่างคนในป่าคำอย่างทีคาด

นัยน์ตาสีฟ้า น้ำทะเลลึกกวัดไปด้านข้างจับพลัน และข้าเพิ่งเห็นว่าชายหนุ่มรูปงามที่คิดว่าจัดการไปแล้ว กลับลอยอยู่เหนือศีรษะ และกำลังพุ่งคาบในมือเล็งเป้ามากลางหัวใจข้าชัดเจน

เขาอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่ หลุดจากพันธนาการข้าได้ยังไง ที่สำคัญ นี่ไม่ใช่การเคลื่อนไหวของมนุษย์แล้ว!

ร่างมังกรใหญ่โตของข้าเหมือนเป็นเป้านิ่ง และศัตรูเหมือนจะรู้ดีว่าข้าไม่มีทางหลบพ้นได้แน่ แต่ที่มันไม่รู้คือ เลือดครั้งหนึ่งของข้าคือบลูไฟเออร์!

คมดาบที่หมายเสียบลงกลางหัวใจ บักลงบนพื้นดินแทน เมื่อข้าพลิกตัวหลบและโฉบบินขึ้นสู่ท้องนภา รวดเร็วปานสายฟ้า ก่อนถอยออกมาเพื่อคั้งหลัก ห่างจากร่างของมนุษย์ที่ข้าชักไม่มั่นใจว่าใช่มนุษย์จริงๆ

ข้ายังมีแผนปลกระวางไปนอนเล่นในทุ่งหญ้า ไม่ยอมตายอยู่ที่นี้ง่ายๆ หรือก่นา

แต่ฝีมือเจ้านี้ก็ทำให้ข้าออกสึนน้ำลายไม่ได้จริงๆ ความไวและหนักหน่วงของพลกำลังพวกนั้นคืออะไร มันไม่ใช่เกิดจากอาคมหรือเวทมนตร์แน่ แต่เหมือนเป็นสิ่งที่มียู่ในตัวเขาอยู่แล้ว

และเมื่อเขาเหยียดร่างขึ้นเพิ่มความสูงอีกครั้ง นัยน์ตาเรียวกมสีน้ำตาลทองนั้นก็ปรายมาที่ข้าซ้ำๆ ก่อนเขาจะสะบัดดาบไล่เศษดิน ไม่

แสดงท่าทางผิดหวังที่พลาคเป้าไป หากแต่เพียงกล่าวราบเรียบจนคิดจะเฉยเมยมาว่า

"อ้อ! เจ้าเป็นพวกเลือดผสมจากบลูไฟเออร์ มองเผินๆ ข้านึกว่าเจ้าเป็นพวกไร้สายพันธุ์เฉยๆ อะอีก"

ข้าต้องแปลกใจมากขึ้นอีกในความรู้เรื่องมังกรของเขา ก่อนข้าจะได้ยินเขากระซิบกับคนข้างเคียงว่า

"เจ้าพวกนั้นคิดอะไรอยู่"

ฟังดูเหมือนคิดไม่น้อย แต่ข้าไม่รู้หรือว่าชายหนุ่มตรงหน้าพูดเรื่องอะไร และไม่สนใจนัก หน้าที่ข้าคือจัดการกับผู้บุกรุกหอคอย และไม่ให้เจ้านี้ถึงตัววอร์เรนเค็คซาค

เจ้าหนุ่มนั่นหันกลับมาจ้องมองข้าอีกครั้ง และรอบนี้ข้าต้องเอียงคอดนินิดหน่อย เมื่อเขาเก็บดาบเข้าฝักแทนที่จะหาทางโจมตีต่อ ก่อนกล่าวขึ้นใหม่ด้วยรอยยิ้มมุมปากที่ชวนพิศวงว่า

"ถามหน่อย มังกรน้อย...เจ้าจะสู้กับข้าให้ตายไปข้าง หรือจะปล่อยข้าไปหาเจ้าหญิง"

มังกรน้อยริ! ถึงเทียบกับอายุของมังกร ข้าอาจยังเด็ก แต่รับรองว่ามากกว่าเจ้าเป็นร้อยปี

แม้จะหงุดหงิดกับคำเรียกของเจ้ามนุษย์ตรงหน้า แต่ข้าก็ยังคงไม่ตอบ และสร้างเป็นมังกรโง่ๆ ที่ไม่เข้าใจภาษาของเขา ขณะคำรามตอบกลับไปสู่คเสียงแทน

เสียงคำรามเหมือนจะทำให้ข้าเห็นที่หางดาววอร์เรนออกมาชะโงกตัวเกาะขอบหน้าต่างดูเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น ใบหน้านางคูสนอกสนใจกว่าทุกครั้งที่มีคนมาถึงที่นี่

ไม่รู้หรือว่านางจะเชียร์ฝ่ายไหน แต่ด้วยหน้าที่ ข้าคงต้องทำลายพรวันเกิดของนางอย่างช่วยไม่ได้

และยังไม่ทันที่ข้าจะคั้งตัว ร่างสูงสง่าของเจ้าชายปริศนานั้นก็พุ่งคั้งเข้าหาข้าเหมือนดอกยว พร้อมดาบในมือที่ชักขึ้นมาใหม่ตั้งแต่เมื่อไหร่

ไม่รู้ ทั้งที่ตัวข้ายังบินอยู่กลางอากาศ

นี่ไม่ใช่การเคลื่อนไหวของมนุษย์จริงๆ นั่นแหละ!

"โอ๊ะ! อย่ามายุ่งกับมังกรของข้านะ!"

เหมือนโชคคิที่วอร์เรนยังอยู่ฝ่ายข้า กระนั้นเสียงเชียร์ก็ไม่ช่วยอะไรนัก จำต้องบินหลบการโจมตีที่เร็วจนสายตามองไม่ทันอย่างสุดความสามารถ เขว่องไว รวดเร็ว และมีพลังกำลังอย่างน่าเหลือเชื่อ จนค่อนข้างมาถึงทุ่งหญ้าด้านหลังหอคอยและกระท่อมที่ข้าสร้างไว้เก็บบรรณาการของจอมมาร

ความจริงข้าอยากฟันไฟใส่เขาไปซะ แต่ข้าชอบทุ่งหญ้าและต้นไม้ทุกต้น ดังนั้นคงไม่คิดแน่ถ้าไฟของข้าจะเผาป่าคำที่อยู่ล้อมรอบและทุ่งหญ้าที่นั่นทั้งหมด

ที่สำคัญคือกระท่อมนั้น!

เคร่งง!!!

ครั้งนี้คมดาบที่ฟาดลงมาเร็วกว่าเดิมจนข้าหลบไม่ทัน จึงต้องสะบัดหัว เอาเขาที่เป็นส่วนแข็งแรงที่สุดในร่างกายรับคมดาบนั้น และมันกลายเป็นโอกาสให้ชายตรงหน้าสามารถส่งแรงมหาศาลเข้ามา ใช้ดาบจิกเขาของข้าไว้ และเหวี่ยงแรงแขนส่งข้าลงจากฟากฟ้าได้เป็นครั้งแรก

เสียงลมอื้ออึงในหุยมาร่างข้าพุ่งลงสู่พื้น สายวายุแรงที่ตีเข้ามาทำให้ข้าตั้งศูนย์ถ่วงเพื่อกระพือปีกไม่ได้ และพื้นก็อยู่ใกล้เกินกว่าจะตั้งหลักทัน

แต่ที่หางตาลกลับเห็นชั่ววูบสิ่งที่ข้าจะตกลงไปใส่คือกระท่อมไม้ของตน วินาทีนั้นข้ากัดฟันแน่น รวบรวมพลังกำลังทั้งหมดกางปีกออก และใช้มันกระพือเหวี่ยงร่างกายใดๆ ไปอีกทิศหนึ่ง ก่อนที่หลังข้าจะกระแทกกับทุ่งหญ้าแทน แรงส่งตัวสุดกำลังนั้นทำให้ร่างกายของข้าครูดไปตามคันอ่อนสีเขียวเป็นทางยาวหลายเมตร

มันเจ็บ...เจ็บจนเหมือนปีกข้างหนึ่งของข้าจะหัก

แต่กระท่อมปลอดภัยดี นั่นถือว่าดีพอแล้ว

ไม่นานข้าก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเตะลงบนพื้นดิน นั่นบ่งบอกว่าชายหนุ่มคนนั้นกำลังเดินทางมายังข้า วินาทีนั้นข้าแสวงนิ่งต่อ เหมือนไร้แรงจะหนี รอฟังฝีเท้าที่ย่างก้าวมาเป็นจังหวะและไม่รีบร้อนของเขา เสียงปลายคาบที่ลากผ่านคันหญ้าที่สูงเสมอเข้าฟังบาดลึกและมั่นคง แต่ขณะเดียวกันก็ทำให้ข้าจับองศาของมันได้ว่ามาทางไหน

และเมื่อมันใกล้พอ สายเลื้อยคลุมไฟเออร์กี้ถูกใช้อีกครั้ง ข้าพุ่งตัวขึ้นฟ้าด้วยความรวดเร็ว แม้จะเจ็บปีกข้างหนึ่งอยู่เล็กน้อย แต่รับรู้วาทะกรรมตามปฏิริยาข้าไม่ทัน ก่อนข้าจะสกัดตัวหวานกองหญ้าในอ้อมแขนที่กอดกุมไว้ตอนร่วงลงพื้นใส่ชายหนุ่มเบื้องล่าง

ฝนหญ้ามากมายถูกโปรยคบบังนภา ข้าเห็นชัดว่าเขาแปลกใจไม่น้อย และสับสนกับทิศทางเมื่อถูกคันหญ้าหาใหญ่บังสายตาคน เปิดโอกาสให้ข้ากลับร่างเป็นมนุษย์ และบินควงส่วลงมาสู่ความเร็วใส่ผู้บุกรุก

ร่างกายที่เล็กลงทำให้ความไวข้าเพิ่มขึ้น พร้อมกับเป็นการช่วยให้ศัตรูเห็นตัวข้ายากกว่าเดิม ข้าบินพุ่งใส่ร่างสูงสง่านั้นสุดแรง กระแทกร่างกายเขาให้จมลงไปกับพื้น แม้มายมที่อยู่ร่างมนุษย์ข้าตัวเล็กกว่าบุรุษตรงหน้ามาก หากแต่พลังกำลังของข้ายังเป็นมังกรเต็มตัว ดังนั้นจึงกดร่างกายแข็งแกร่งสูงใหญ่นั้นลงนอนกับพื้นได้ไม่ยากเย็น

คาบเขาหลุดจากมือ เปิดโอกาสให้ข้ากำชัยมากขึ้น

ทว่าใบหนาคมหล่อเหลาเกินมนุษย์นั้นกลับยังนิ่งเฉยแม้อยู่ใต้ร่างข้า ต่อมาข้าจึงรู้ว่าทำผิดมหันต์ เมื่อเห็นริมฝีปากหยักลึกนั้นพิมพำขึ้นเบาๆ

คumm!!!

ไม่ทันได้ตระหนักถึงความผิดปกติ พลังบางอย่างก็คิดร่างข้ากระเด็นออกจากชายหนุ่มบนพื้น และอคร่างกายข้าให้ลอยละลิวเหมือนเศษใบไม้

ข้าต้องกักคอรามแน่นเพื่อพยายามหยุดร่างกายคน กางปีกออก

เพื่อต้านแรงมหาศาลที่ผลักข้าออกมา มือเท้าของมนุษย์ที่ไร้กรงเล็บมังกรของข้าลดประสิทธิภาพในการต้านแรงอัดพวกนั้นลงไปมาก กว่าข้าจะตั้งหลักได้ ข้าก็ต้องมานั่งพับเพียบหายใจหอบไกลจากจุดเดิมหลายสิบเมตร

ทั้งฝุ่น ควัน และเศษหญ้า กระจายกระจายไปทั่วราวกับเกิดพายุใหญ่ อีกนานกว่ามันจะเริ่มสงบ และทำให้ข้าตั้งคำถามในใจ

เมื่อมันอะไร เวทมนตร์รี!

วูบหนึ่งที่เจ้านั้นใช้อาคมอะไรบางอย่าง ราวกับข้าเห็นรูปลักษณะที่เหมือนเด็กหนุ่มนั้นเปลี่ยนไป เส้นผมที่สั้นระคนคอนั้นราวกับสยายยาวขึ้น พร้อมใบหน้าหล่อเหลามากเกินอยู่แล้ว ก็เหมือนคนตายและมีอายุทรงอำนาจตามขึ้นไปด้วย

แต่นั่นก็แค่วูบเดียวเหมือนภาพลวงตา...

"เคยได้ยินมาว่า หากหักเขามังกร มันจะเสียนุญ"

เสียงทุ้มนุ่มที่ด้านหลังทำให้ข้าขนลุกชันทั่วร่าง และเพิ่งรับรู้ว่าเป็นร่างคน ร่างสูงใหญ่ของใครบางคนมายืนก้ำกึ่งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ได้ ที่สำคัญมือเรียวแข็งแรงของเขากำลังจับมั่นที่ขาของข้าข้างหนึ่ง

ข้าต้องเบิกนัยน์ตากว้าง เเงยหน้ามองศัตรูที่ยังคงปรากฏตัวได้ โดยที่ข้าไม่ทันรู้ตัวเช่นเดิม ข้าเขายังเอียงใบหน้านิดๆ มาถามข้าเหมือนเด็กน้อยช่างสงสัยด้วยว่า

"มันจริงรีเปล่า"

ข้าไม่คิดตอบ แต่จับหมับที่ข้อเท้าของเจ้ามนุษย์ตรงหน้ามัน พร้อมเหวี่ยงตัวเขาออกไปให้ห่างตัวและเขาของข้าทันที

และตามที่คาด เขาสามารถหยุดร่างของตนเองได้อย่างง่ายดาย และยังคงมีท่วงท่าสง่างามไม่เปลี่ยน หากแต่สิ่งที่เหนือคาคานั้น กลับเป็นมือเรียวแข็งแรงข้างหนึ่งของมนุษย์ตรงหน้าที่กำบางอย่างไว้แทน

และเป็นบางอย่างที่ทำให้หัวใจข้าร่วงวูบไปที่ตาคู่ และต้องยื่นมือพรวดไปจับเขาตัวเองด้านขวามือ

และใช่...เขาของข้าส่วนหนึ่งถูกหักออกไปแล้ว!

เขาของมังกรที่แม้แต่แรงโทรลล์ยังไม่สามารถหักได้ แต่เจ้านั้น
หักออกไปแล้ว!

มนุษย์คนนี้เป็นใครกันแน่!

3

บุกแอดคอย

คนที่หักเขาเข้ายังจ้องมองสิ่งที่ติดมือคนด้วยสีหน้าที่คล้ายจะ
สนอกสนใจ ทว่าไม่ได้รู้สึกผิดที่ทำมันลงไป ก่อนจะปิดเปลือกตาลง และ
ก้มสูกกลืนชิ้นส่วนเขาในมือด้วยจุกนมคันนั้น

มันเป็นกิริยาน่าพิศวง แต่ทรงเสน่ห์อย่างแปลกประหลาด แต่ครู
หนึ่งเขากลับย่นหัวคิ้วเข้มและเปรยขึ้น

"ไม่มีกลิ่นเลือด" จบคำก็ลืมตา แล้วควัดมามองข้าที่ยังงงงันกับ
ทุกอย่างที่เกิดขึ้น พลางถามมาด้วยใบหน้านิ่งเฉย "เจ้าเฝ้าหอคอยยังง"

ฟังเหมือนไม่ได้ต้องการคำตอบ แต่เหมือนกำลังตำหนิ นั่นยังทำให้
ข้าไม่เข้าใจการกระทำทั้งหมดนี้มากขึ้น

"เจ้าเป็นใคร" ข้าต้องย่นคิ้วขึ้น ขอมพูดเป็นครั้งแรก เวลานี้คง
สร้างเป็นมังกรร้ายไร้สติไม่ทันแล้ว

ชายตรงหน้าเก่งกาจเกินกว่าที่ข้าจะใช้เพียงกรงเล็บ ปีก และหาง
จัดการเช่นที่ผ่านมาได้ รัม่านคาข้าแคบลงวบหนึ่ง เพื่อเฟ่งสำรวจทุกสิ่ง
ที่อยู่บนร่างกายสูงแกร่งในอาภรณ์สีดำให้ถนัดขึ้น ก่อนไล่ลำดับสิ่งที่ชาย
ตรงหน้าน่าจะเป็นข้าๆ

"เจ้าชาย ผู้กล้า อัศวิน นักรบ นักดาบ ภูต...ปีศาจ"

ครั้งนี้ใบหน้าหล่อเหลาเกินบุรุษใดนั้นยิ้มมุมปาก เล็กน้อยที่น่ามอง แต่ไม่ได้ทำให้ข้าพิสมัย กลับทำให้ขนอ่อนบนหลังคอข้าลุกชัน ก่อนเสียงทุ้มนุ่มมีเสคนัยนั้นจะเอ่ยขึ้น

"ใกล้เคียงแล้ว"

เป็นอีกครั้งที่ข้าได้กลิ่นกุหลาบอ่อนๆ มาจากเขา รวากับเป็นเครื่องยืนยันว่าใกล้เคียงปีศาจนั้น ใกล้เคียงเพียงใด

"งั้นข้าก็ยิ่งปล่อยให้เจ้าขึ้นไปบนหอคอยไม่ได้" ข้าจ้องเขาเหม็งพร้อมสะบัดปีกไล่บางสิ่งที่ทำให้มันหนักอึ้งจากบรรยากาศของชายตรงหน้าออกไป แล้วยืนปักหลักนิ่ง

"เจ้าน่าจะบอกกับเขาตัวเองนะ" ชายปริศนาว่าพร้อมชูขึ้นส่วนเขาในมือตน ทอกล้ำถึงความอ่อนค้อยของข้าเองที่พลาดท่า

ข้าไม่ตอบโต้ แม้ใจเสียไม่น้อยกับเขาที่ถูกหักไปอย่างง่ายดาย เพราะเขามังกรคือสิ่งที่רבคลื่นในอากาศ ทำให้สัมผัสทั้งห้าเด่นชัดกว่าสัตว์สี่ขาชนิดใดในโลก โดยเฉพาะความสามารถในการคำนวณการเคลื่อนไหวของสิ่งรอบตัวล่วงหน้าได้ ดังนั้นการถูกหักเขาไปจึงหมายถึงสัมผัสที่ที่ตกลง

แต่นั้นก็ไม่ได้หมายถึงข้าจะหมดทางสู้หรือหมดโอกาสนะ ยามนี้หมดเวลาเสียคายเขาของตนแล้ว

ที่สำคัญ แม้ผู้บุกรุกไม่ได้ยืนยันแน่ว่าตนเป็นปีศาจ แต่เมื่อรู้ว่าไม่ใช่มนุษย์แล้ว ข้าก็ไม่จำเป็นต้องอ้อมมืออีก

ข้ากำตัวค้ำ ทางมือสองข้างกดลงบนพื้น ตั้งท่าไม่ต่างจากตอนอยู่ในร่างมังกร ความจริงต้องเรียกว่าข้าไม่ชินกับการอยู่ในร่างเล็กจ้อยแบบมนุษย์ด้วยซ้ำ ก่อนย่อขาหลังข้างหนึ่งจนรับรู้ได้ถึงแรงเกร็งของกล้ามเนื้อขณะจับจ้องเป้าหมายตรงหน้า

ฟูบ!

ข้าคิดตัวสุดแรง ฟุ้งถลา บินเรียกพื้นใต้ศัตรู ร่างข้าเฉียดๆ จน

รับรู้ได้เมื่อส่วนหนึ่งของเขาถูกหัก และเห็นชัดว่าร่างสูงส่งাত্রัดคาบเตรียมตั้งรับไว้อยู่แล้ว ใบหน้านิ่งเฉยแต่ดูเหยียดหยันคนทั้งโลกของเขา คมมันใจว่าตนจะจัดการทุกอย่างได้ง่ายดายเช่นเดิม

ทว่าก่อนจะถึงร่างชายหนุ่มปริศนา ข้าก็ตรัดปีกคลุมกายคนฉับพลัน และกลับเป็นร่างมังกรอย่างรวดเร็ว พร้อมยิงลูกไฟสีน้ำเงินจางใส่เขาทันที ก่อนหักองศาตั้งฉาก โฉบขึ้นฟ้าแทนอย่างไม่มีร้อ

ลูกไฟสีน้ำเงินจางเท่ากระสุนปืนใหญ่ ที่โค่นอากาศก็ยิ่งจางลงจนแทบไม่เห็นสีของข้าทำให้เขาหลบมันไม่ทัน ยิ่งเพราะเขาไม่คาดคิดว่าข้าจะกลับเป็นร่างมังกรอีกครั้ง ก็ทำให้เจ้าหนุ่มนั้นต้องยกคาบค้ำและรับเพียงเพลิงร้อนที่ตรงใส่หน้า

แต่ข้ารู้ มันไม่จบแค่นั้นหรอก

ไฟที่ข้าพ่นไปเป็นแค่ลูกไฟ ความร้อนทำได้มากที่สุดแค่ลวกให้เนื้อไหม้ และถ้าชายหนุ่มคนนี้ไม่ใช่มนุษย์แล้วละก็ มันคงทำได้แค่หยุดการเคลื่อนไหวของเขาชั่วคราวเท่านั้น

แต่แค่นั้นก็มากพอ

ข้าทะยานขึ้นสูงจนเกือบถึงม่านเมฆ แล้วจึงสะบัดตัวกลับมา เห็นร่างชายหนุ่มเล็กเพียงเมล็ดถั่วอยู่ใต้ร่างข้าพอดี

และนั่นคือโอกาสจูโจมอีกครั้ง

ปีกที่สยายอยู่หุบลงแนบกายให้ตัวข้าเล็กและเป็นแนวตรงมากที่สุด เพื่อพุ่งกลับลงไปเบื้องล่างด้วยความเร็ว คาสีฟ้าน้ำทะเลลึกจ้องนิ่งที่เป้าหมาย ความเร็วของข้าที่ดังตัวลงมาทำให้เสียงลมที่วิ่งผ่านในหูดังอื้ออึง และเหมือนได้ยินเสียงอากาศรอบข้างฉีกขาด

เสียงมันไพเราะและทำให้ข้ารู้สึกปลดปล่อย ความเร็วและสายลมแรงที่ปะทะหน้าเป็นเรื่องสนุกอย่างหนึ่ง แม้เวลานี้ข้าจะมัวมาสนุกกับมันไม่ได้ก็ตาม

ปากข้าอ้ากว้างอีกครั้ง และยิงลูกไฟสีน้ำเงินจางลงไปคิกๆ กัน เหมือนกระสุนปืนใหญ่

ลูกแรกโคน เจ้านั้นถอยเท้าไป และเป็นจริงดังว่า ไฟฟ้าทำได้แค่
หยุดเขาชั่วครู่ ส่วนลูกที่สองเฉียดไป และลูกที่สามเจ้านั้นกลิ้งหลบได้

ตอนนี้ข้าคงต้องยอมรับแล้วว่าเขาที่หักมีผลกับความแม่นยำของ
คน บลูไฟเออร์ไม่เคยพลาด แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าพลาด

ทว่าข้าไม่คิดเปิดโอกาสให้ศัตรู แม้พลาดลูกที่สาม แต่มันยังลูก
ไม่ได้ ข้าจึงกางปีกออก หยุดความเร็วของคนขับพลัน เปลี่ยนเป็นหมุนตัว
โอบไปด้านหลังตัวเขา และพ่นไฟอีกหนึ่งลูกใส่แผ่นหลังเกรงั้นั้น ก่อน
ทะยานขึ้นฟ้าใหม่ ไม่ให้ตนอยู่ใกล้รัศมีศัตรูเมื่อเรียนรู้มาแล้วว่าชายหนุ่ม
คนนี้รวดเร็วเพียงใด ดังนั้นการทิ้งระยะห่างให้ไกลเป็นเรื่องฉลาดที่สุด

และไฟลูกสุดท้ายที่ยิงใส่จันร่างสูงส่ง่าเกือบล้มคะมำ ก็เหมือนจะ
ทำให้ข้าเริ่มเห็นความขุ่นมัวในดวงตาสีน้ำตาลทองกึ่งดงม่นั่นได้เป็น
ครั้งแรก

เขาคงไม่เจ็บอะไรมาก เพราะข้าเห็นแค่รอยไหม้บนเสื้อ และแทบ
ไม่รู้สึกลึกลับเนื้อที่โดนไฟเลย แต่คงเสียหน้าและรำคาญไม่น้อยกับการ
โจมตีของข้า ในขณะที่ตัวข้าบินกลับไปเกาะบนยอดแหลมของหอคอย
พร้อมคำรามประกาศอาณาเขตของตนลั่น และเป็นการเตือนเขาอีกครั้ง
ว่าให้ออกไปจากที่นี่ซะ

ร่างสูงส่ง่านั้นลุกขึ้นยืนเต็มความสูงอีกครั้ง แม้แววตามีความ
หงุดหงิดบ้าง แต่สักครู่มันก็กลับมานิ่งเฉยจนดูไม่แยแสเช่นเดิม ก่อนเขา
จะบิดเศษเขม่าตามตัวออกเบาๆ ไม่สนใจการแยกแยะขี้ฝุ่นของข้าบนยอด
หอคอย จากนั้นเดินไปหยิบดาบของตนขึ้นมา

ข้ากางปีกและคำรามคำในลำคออีกครั้ง รู้แน่ว่ายกสองกำลังจะ
เริ่ม และต้องเตรียมหาทางรับมือกับชายหนุ่มรูปงามแต่แปลกประหลาด
นั้นใหม่

พวกช่างคือนี้ข้าเจอมาเยอะแล้ว จะสู้กันสามวันสามคืนคิด หรือ
เป็นอาทิตย์ ข้าก็ไม่เกี่ยงหรอก

"ก็น่าสนใจ" ร่างสูงส่ง่าที่เริ่มบิดเศษเขม่าบนตัวอย่างไวท่าเปรย

ขึ้นเนินนาบ และหันมาเอ่ยกับข้าใหม่ "ปกติไม่เคยเห็นมังกรเปลี่ยนร่างได้ไวขนาดนี้"

ไม่แปลกที่เขาจะสงสัย เพราะมังกรทั่วไป ถ้าไม่อยู่ในร่างมังกรเป็นหลัก ก็อยู่ในร่างมนุษย์ และส่วนใหญ่เป็นอย่างหลังเสียด้วย ดังนั้นการเปลี่ยนร่างจึงไม่ใช่เรื่องที่ทำกันบ่อย และทำได้เพียงพริบตาเดียวแบบข้า

ความสามารถในการเปลี่ยนร่างได้รวดเร็วของข้าเกิดจากการทำหน้าที่เฝ้าหอคอยและวอร์เรนล้วนๆ นางมักขอให้ข้าเล่นเป็นเพื่อนบ่อยๆ ขณะเดียวกันพวกคนที่อยากช่วยเจ้าหญิงก็บุกมาไม่ขาดสาย ดังนั้นการเปลี่ยนร่างในวันหนึ่งๆ ของข้าจึงมีบ่อยครั้งจนกลายเป็นเรื่องปกติ เป็นความสามารถที่ได้มาโดยไม่ตั้งใจก็ว่าได้

ไม่เคยคิดว่ามันจะมีประโยชน์ จนวันนี้แหละ

ข้าหรีตาลง จ้องเขม็งไปยังศัตรูที่ทำเหมือนเขม่าลูกไฟข้าเป็นแค่เศษฝุ่นบนร่างกาย ข้าพยายามอ่านสิ่งที่เขาจะทำต่อไปโดยไม่สนใจตอบข้อสงสัยนั้น ในขณะที่ปราชญ์คำสั่งเกตเห็นว่าวอร์เรนยังเกาะมองอยู่ที่หน้าต่าง สายตานางดูให้ความสนใจชายหนุ่มปริศนานั้นไม่น้อย และข้าแอบเห็นความคาดหวังในดวงตาสีฟ้าถ้ำนั้น

นางกำลังคิดว่าเขาคือเจ้าชายตัวจริงที่จะมาช่วยเหลือตัวเอง

"กลับเข้าไป วอร์เรน ปิดหน้าต่างด้วย มันไม่ใช่เจ้าชายที่ท่านรอหรอก" ข้าร้องบอกเหนือศีรษะนางทันที แม้รู้ว่านางคงไม่คิดถึงขั้นนั้น แต่หากเจ้าหนุ่มนั้นไปถึงตัวนางได้ ก็ไม่แน

เสน่ห์ชวนพิศวงของมันร้ายกาจจนข้าเองยังปฏิเสธไม่ได้ รูปงามตระหง่านองอาจ และเก่งกาจเสียขนาดนั้น หญิงใดเล่าจะกล้าปฏิเสธ ยิ่งโดยเฉพาะหญิงสาวที่กำลังรอให้ใครสักคนมาช่วยบนหอคอยด้วยแล้วละก็

"เอ๊ะ!" วอร์เรนอุทานกับคำสั่งของข้าที่นางไม่เคยโดน สายตานางดูไม่ชอบที่ถูกขัดใจเล็กน้อย แต่ข้าไม่สน ไต่ลงมาที่หน้าต่างนั้น และตะปบ

อุ้งมือกระแทกหน้าต่างไม้ที่สลักลวดลายเถาวัลย์กุหลาบปิดให้นางแทน
ข้ายังกคกรงเล็บของตนไว้บนบานหน้าต่าง กันไม่ให้นางเปิดออกมาได้

ข้ารู้ หลังจบเรื่องนี้ข้าอาจถูกนางงอนใส่ และอาจตามด้วยโทษทัณฑ์
ของจอมมาร แต่ถ้าเจ้าหนุ่มตรงหน้าเป็นเจ้าชายที่ต้องการช่วยเจ้าหญิง
น้อยจริง ข้ายอมจำเป็นที่ต้องทำถึงขนาดนี้

ข้าสะบัดศิระชะโตฯ ไปเผชิญกับศัตรูอีกครั้งเมื่อจัดการกับวอร์เรน
แล้ว และเตรียมตัวรับสิ่งที่จะตามมา แต่เจ้าหนุ่มปริศนานั้นกลับเอ่ยถาม
ข้ามาแทนว่า

"รู้ได้ยังไงว่าข้าไม่ใช่"

ข้าพ่นลมร้อนออกจากจมูก ก่อนขบเขี้ยวตอบ

"เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าชายจริง หน้าทีข้าก็คือการป้องกันผู้บุกรุกหอคอย
อยู่คี่"

เขานิ่งงันไปนิดกับคำได้ของข้า ก่อนว่า "ชื่อสัจย์สมเป็นมังกร"

ถ้อยคำนั้นไม่ได้ฟังชื่นชม ทว่าเยาะหยัน แม้ไม่ได้ขบขี้ม้วนขึ้นก็ตาม
ในขณะที่ร่างสูงสง่านั้นก็เดินเข้ามาใกล้หอคอยอีก พร้อมเสนอ

"แต่จะง่ายกว่าไหมถ้าเจ้าปล่อยให้ข้าขึ้นไปปรับตัวเจ้าหญิง ส่วนเจ้า
ก็จะหมดภาระนี้ และไม่ต้องตายหรือเสียเลือดเสียเนื้อกันทั้งสองฝ่าย"

"ถ้าปล่อยยให้เจ้าเอาตัวนางไป จอมมารก็ต้องฆ่าข้าอยู่คี่" ข้าว่า
พร้อมเริ่มสยายปีก และสะบัดหางไปมาเตรียมจู่โจมเมื่อศัตรูเข้ามาใกล้
ความจริงสมมติข้าจคงจอกับอย่างก้าวของเขามากกว่าคำพูดด้วยซ้ำ

"อ้อ! เจ้ากลัวตายนั่นสิ" เสียงทุ้มนุ่มนั้นหยั่นอีก

"ชีวิตทุกชีวิตมีขีดจำกัด เพราะฉะนั้นมันถึงมีค่า หากข้าไม่เห็นค่า
ของชีวิตตัวเอง แล้วใครจะมาเห็น ดังนั้นข้าไม่ยอมตายด้วยเงื่อนไขของ
เจ้าแน่" ข้าเถียงกลับอย่างไม่สนนัยน์ตาสีน้ำตาลทองคู่คมกิริยาที่มองมา
คล้ายดูถูก "ที่สำคัญ ถ้าเจ้าได้ตัววอร์เรนไป หลังจากนั้นจะเกิดอะไรขึ้น
กับนางบ้าง นางจะเป็นยังไง ถ้าข้าปล่อยนางไป มันจะต่างอะไรกับโยน
นางเข้าป่าคำพร้อมผูกผ้าปิดตาไว้ เพราะฉะนั้นอย่าหวังว่าข้าจะเปิดทาง

ให้เจ้าเลย 'เจ้าหนู' "

ข้าย้าคำว่า 'เจ้าหนู' ให้ชัดเจนพอๆ กับคำว่า 'มังกรน้อย' ของเจ้านั้น

"ฉันจะบอกว่าเจ้าห้วงเจ้าหญิงมากกว่ากลัวโทษทัณฑ์จากจอมมารจันลี" ชายหนุ่มตรงหน้าเน้นชัด พร้อมหรี่นัยน์ตาทรงอำนาจสีน้ำตาลทองนั้นจ้องข้าราวกับพยายามค้นความหมายในถ้อยคำข้า พลางส่าย "แสดงว่าราชาของเจ้ามีค่าน้อยกว่าเจ้าหญิงจากต่างเมืองสินะ"

"ข้าเทิดทูนจอมมารในฐานะองค์ราชาข้า แต่พระองค์ไม่ใช่คนที่อยู่กับข้าที่นี้ถึงสี่ปี"

"นั่นเป็นการตัดสินว่าเจ้าซื่อสัตย์ต่อเจ้าหญิงมากกว่าจอมมาร"

"นั่นเป็นการตัดสินว่าข้าจะไม่ปล่อยให้เจ้าไปถึงตัวออร์เรน"

ต่างฝ่ายต่างเงียบเมื่อสิ้นคำโต้เถียงของข้า

และครั้งนี้ชายหนุ่มรูปงามตรงหน้ากลับเป็นฝ่ายตัวคดขาขึ้นมา พร้อมจับจ้องนัยน์ตาข้านี้ มั่นเย็นเยียบและทรงอำนาจกว่าที่ผ่านมา จนเกล็ดหลังคอข้าคันขึ้นอีก พร้อมเสียงทุ้มต่ำก็เอ่ยถามเฉียบขาด

"ต่อให้ต้องสู้จนตัวตาย?"

"ไม่ใช่ข้าแน่ที่ตาย" ข้าได้อย่างหนักแน่น จ้องนัยน์ตานั่นไม่หลบ และดูหนึ่งราวกับเห็นใบหน้าหล่อเหลานั้นยิ้มราวกับถูกใจบางอย่าง

ฟุบ!

เพียงช่วงเวลาที่ย้ำสุดหายใจเข้าเตรียมพร้อม ชายหนุ่มตรงหน้าก็วิ่งตรงมาทันใด ในขณะที่ข้าเองก็กระโจนลงจากยอดแหลม เตรียมอำปากฟันลูกไฟอีกลูกนำออกไป

แต่วินาทีที่คิดว่าร่างของชายหนุ่มจะกระโดดเข้ามาพร้อมคาบในมือเช่นทุกครั้ง มันกลับกลายเป็นผ้าคลุมสีดำของเขาที่ถูกปากคลุมใส่หน้าข้าแทน

ความมืดที่อยู่ ก็ครอบคลุมเข้ามา ทำให้ข้าที่กำลังถลาลงมาด้วยความเร็วต้องเสียหลัก ร่วงลงบนพื้นดินเสียงดังสนั่น แต่ไม่มีเวลาให้ข้า

รู้สึกจุกๆ นอกจากสลัดผ้าคลุมนั้นออกจากหัวของตนให้เร็วที่สุด และต้องยอมรับว่ากลิ่นกุหลาบอ่อนๆ ที่เป็นกลิ่นประจำตัวของเขาในผ้าคลุมนี้ ทำให้เขามึนงอยู่ครู่หนึ่งยามเผลอสูดมันเข้าไปเต็มปอด

เกือบนึกว่าถ้าจะตั้งหลักได้ และต้องควักไปมองที่คืนหอคอยก่อนเห็นชัดว่าชายหนุ่มผู้บุกรุกไปถึงประตูเหล็กที่เป็นทางขึ้นบนหอคอยแล้ว

ยามแรกช้ายามใจ เมื่อรู้ว่าทั้งหอคอยถูกลงเวทไว้ให้ไม่มีวันพังทลาย แม้จะโดนกระสุนปืนใหญ่หรือไฟร้อนจากมังกรตัวใดแผดเผา และนั่นรวมถึงประตูหอคอยที่ไม่มีวันเปิดออกด้วยถ้าไม่ใช่คนเวทหรือผู้มีเวทมนตร์ระดับเดียวกับพวกเอลฟ์ที่เป็นเชื้อพระวงศ์...

ความคิดข้าต้องหยุดลงแค่นั้นกับภาพตรงหน้า

เพราะทันทีที่มีมือเรียวแข็งแรงนั้นแตะบานประตู เถววัลย์กุหลาบที่พันอยู่รายล้อมก็ค่อยๆ เหยี่ยวเฉาลง จนร่วงโรยแทบเท่าเขา ก่อนประตูเหล็กตรงหน้าจะดังเอี๊ยดอ๊าด บังคับว่ากลไกประตูกำลังทำงาน และค่อยๆ เปิดออกให้ผู้บุกรุกอย่างง่ายดาย

เป็นไปไม่ได้!

วินาทีนั้นข้าต้องถลาตัวไปยังร่างสูงสง่าทันที แต่เขาก็เดินหายเข้าไปในหอคอยอย่างรวดเร็ว

ประตูที่สร้างเพื่อให้นักบุญลอดผ่าน ทำให้มีแค่ศีรษะข้าที่เข้าไปได้ และได้แต่เฝ้ามองร่างสูงสง่าที่เดินขึ้นบันไดวนหินอ่อนด้วยท่วงท่าสง่างามและไม่เร่งร้อน นัยน์ตาสีน้ำตาลทองคู่นั้นไม่ได้ขยาดแลข้าเลยด้วยซ้ำ

ข้ารู้ว่า ถ้ากลับเป็นร่างมนุษย์ก็จะเข้าไปได้ แต่จะไม่สามารถฟันไฟได้ จะมีแค่แขนขาที่ไร้เขี้ยวเล็บกับพลังกำลังของมังกรที่เอาไปต่อกรกับเจ้านั้น และแน่นอนว่า...ด้วยทักษะที่ข้าเห็นจากมันมาตลอดการต่อสู้ ข้าเสียเปรียบเต็มประตู

แต่ในเมื่อเห็นว่าผู้บุกรุกยังก้าวขึ้นสูงเรื่อยๆ ใกล้เคียงห้องบนยอด

หอคอยที่มีเจ้าหญิงของข้าอยู่ ข้าก็ตัดสินใจตะโกนร้องออกไปทันทีว่า
"วอร์เรน หออะไรมากันร้องประตูกลบบนพื้น แล้วถอยห่างจากมัน
ซะ!"

ถ้อยคำข้าเหมือนจะหยุดผู้บุกรุกให้ก้มมามองได้เป็นครั้งแรก เขา
ดูแปลกใจ แต่ข้าไม่คิดรอให้เขาหาคำตอบว่าคนจะทำอะไร แต่สุดท้ายใจ
สีกเข้าเต็มปอดแทนแล้วอ้าปากกว้าง ก่อนพุ่งไฟออกไปจากชั้นล่างสุด
ของหอคอยทันที

ครั้งนี้มันไม่ใช่แค่ลูกไฟดวงเล็กๆ แค่ออให้เนื้อไหม้ ทว่าเป็นพายุ
เพลิงร้อนสีน้ำเงินจางที่วิ่งพรูคขึ้นไปที่หอคอย แฉกเผาทุกอย่างที่มัน
สัมผัสได้ และข้าเห็นว่าผู้บุกรุกเองก็ต้องโยนตัวไปชิดกับขอบกำแพง
หนีเพลิงสีน้ำเงินจางนี้เช่นกัน

ข้ายังพุ่งไฟร้อนระอุให้ลอยวนไปทั่ว และสูงขึ้นเรื่อยๆ เพื่อไล่ต้อน
ศัตรู...

"กรี๊ดดด!!!"

แต่เสียงกรี๊ดของวอร์เรนบ่งบอกว่าไฟของข้าคงทะลุผ่านไปถึง
ชั้นบนแน่ และนั่นทำให้ข้าต้องหยุดการกระทำอย่างเสียไม่ได้ ทั้งที่เห็นชัด
ว่าเจ้าหนูมนั่นเองก็ยากจะทนกับไฟระดับนี้ของข้า

ทว่าก็ยังใช้เวลาอยู่

ข้ากลายเป็นคนอีกครั้ง และใช้ช่วงเวลาที่ร่างสูงส่งยังตั้งหลัก
ไม่ได้ บินโฉบขึ้นไปยังเป้าหมาย พร้อมใช้สองมือพุ่งกระแทกใส่ไหล่หนา
ของเขา กดลงไปกับกำแพง พร้อมฟาดขาเตะที่ข้อมือเพื่อให้ดาบตัวปัญหา
กระเด็นออกไป ทว่าเขากลับยึดมันไว้มั่น ข้ายังฉกมืออีกข้างมาจับที่เขา
ข้าไว้อย่างแม่นยำอีกครั้ง

หากแต่ครั้งนี้ข้าไม่คิดปล่อยโอกาสให้ชายตรงหน้าหักเขาอีกข้าง
ได้แล้ว

ข้ากำหมัดแน่นแล้วค่อยสวนขึ้นไปที่สุดแรงใส่ข้อต่อแขนของศัตรู
ตรงหน้าทันใด ไม่สนว่ามันจะหักหรือไม่ และมันก็ทำให้ข้าหลุดจาก

พันนาการออกมาได้จริงๆ

ข้าต้องสลักศีรษะ ใส่ความรู้สึกเสียวแปลกๆ ที่ปลายเขาให้หลุดออกไป ขณะเจ้าหนุ่มนั้นต้องยกแขนข้างที่โคนเขาค่อยขึ้นสลักไปมา บ่งชี้ตัวอย่างน้อยมันก็ทำให้เขาเจ็บพอควร ไซ้...แค่พอควร แม้ว่าความจริงค่ายมั่งกรอย่างข้า ถ้าเป็นมนุษย์ทั่วไปอาจถึงขั้นกระดูกหักแทงทะลุออกจากเนื้อเลยก็เถอะ

"คือจริงนะเจ้า" เขาปรายตาขึ้นมาเอ่ยเสียงเรียบ แต่ดูไม่ได้ทุกข์ร้อนนัก ข้ายังระบายนมหายใจราวกับเบื่อหน่าย

ส่วนข้าก็ต้องถอยตัวออกไปรักษาระยะห่าง แม้พื้นที่ในหอคอยจะไม่กว้างขนาดจะมั่นใจว่าปลอดภัยได้

ศัตรูตรงหน้าหันกลับมามองหน้าข้าเค็มตัว แล้วกล่าวขึ้นใหม่ ทว่าเหมือนจะพูดกับตัวเองมากกว่าข้าว่า

"สงสัยว่า ถ้าใช้แค่คาบกับพละกำลังในร่างนี้ คงไม่จบง่ายๆ ลินะ"

สิ้นคำ คาบที่ข้าหวังให้หลุดจากมือของเขาก็ถูกเจ้าของโยนให้ร่วงหล่นลงไปเสียเอง เสียงโลหะกระทบกันดังแว่วที่คืนหอคอย

ความแปลกใจเกิดขึ้น เพราะข้าไม่เคยคิดว่าเขาจะโยนอาวุธตัวเองทิ้งเสียเอง ทำให้ต้องมองตามมันอย่างลึมตัว

ทว่าอยู่ๆ ข้ากลับรู้สึกถึงมือเรียวแข็งแรงที่กำลังกดข้าไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ ขณะร่างชายหนุ่มที่ยืนอยู่เบื้องหน้าบนบันไดวนหินอ่อนก็หายไปแล้ว

และกว่าจะรู้ว่าใครอะไร ก็เมื่อได้ยินเสียงกระซิบคำที่เบาจนแทบเป็นเสียงลมที่ด้านหลัง และรับรู้ได้ถึงกลิ่นกุหลาบหอมอ่อนๆ เต็มโพรงจมูก ก่อนวินาทีต่อมาร่างทั้งร่างของข้าจะหนักเหมือนหิน

ปีกขาแข็งจนขยับไม่ได้ ร่างกายก็หนักอึ้งจนเหมือนมีอะไรมาถ่วงที่แขนขา และทันทีที่มีมือแกร่งปล่อยออกจากหลังคอข้า ร่างทั้งร่างของข้าก็ร่วงลงมาไม่ต่างจากคาบของศัตรูที่เพิ่งถูกโยนลงไป

อะไร!

นี่มันอะไร!

ความสูงที่ตกลงมาไม่ทำให้ข้าเจ็บนัก แต่อาคมบางอย่างซึ่งทำให้ร่างทั้งร่างหนักเหมือนหินจนขยับไม่ได้ต่างหากที่ทำให้ข้าร่วงวบไปยังคาถุ่ม

ขณะความหวาดกลัวยิ่งทวีขึ้นเมื่อเห็นที่หางดาวาร่างของศัตรูกำลังไปถึงประตูกล ซึ่งเป็นปราการสุดท้ายก่อนผ่านไปสู่ห้องชั้นบนสุดบนหอคอยของออร์เรน

ร่างข้าที่นอนคว่ำอยู่ขยับไม่ได้แม้แต่นิ้วเดียว ได้แต่หายใจแรงเร็ว จินตนาการถึงผลต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น พยายามคิดว่าอย่างน้อยประตูกลนั้นก็ล็อกอยู่ ไม่มีทางที่เงาจะผ่านมันไปได้ง่าย ข้ายังมีเวลา!

ทว่าพอนึกถึงว่าขนาดประตูเหล็กกลวงเวท เรายังเปิดเข้าไปได้ง่ายๆ แล้วแค่ประตูกลนั้นมันจะเหลืออะไร ความคิดมากมายก็เริ่มศรวน พร้อมหัวใจที่เต้นกระหน่ำของข้าสั่งให้ข้าต้องกัดฟันแน่น ระลึกถึงคำพูดของพ่อที่บอกเสมอว่า อาคมหรือเวทมนตร์ก็เหมือนคำพูดที่กระซิบข้างหู มันสั่งหรือบังคับให้เราเป็นอะไรก็ได้ หากเราเชื่อในเสียงกระซิบนั้น

ดังนั้นถ้าเราบอกจิตใจให้ไม่เชื่อซะ เอาจิตใจควบคุมร่างกาย เวทมนตร์หรืออาคมใดๆ ก็เป็นเพียงแค่เสียงที่ไร้ความหมาย

มังกรมีจิตใจที่เข้มแข็งมากกว่ามนุษย์หลายเท่าตัว เพราะเราถูกสร้างมาให้เชื่อสัตย์ ตระบัดสัตย์ไม่เป็น และอคทนกับหลายสิ่งหลายอย่างได้ดี ดังนั้นจึงหมายถึงว่า...พวกเราสามารถต้านอาคมได้ระดับหนึ่ง

ข้าคำรามคำในลำคอ พยายามขยับปีกและนิ้วมือของตนอย่างสุดความสามารถ ไล่ความหวาดกลัวทั้งหมดให้ออกไป และสั่งตัวเองให้ลุกขึ้นอีกครั้ง

ข้าเหนื่อยจนหอบหนัก เม็ดเหงื่อมากมายพรารออยู่เต็มขมับ และรู้สึกเจ็บปวดแผลบนหน้ากับทุกคำสั่งในหัวที่บอกให้ลุกขึ้น แต่ก็รู้ว่าทุกความพยายามนี้มีค่า และมันต้องสำเร็จ

ไม่นาน นิ้วแรกของข้าก็เริ่มกระดิกได้ และเพียงนิ้วเดียวที่กลับมา

ขยับ ก็ราวกับร่างทั้งร่างกลับมาเบาโหวงอีกครั้ง รับรู้ได้ถึงปีกพังผืดที่เริ่มกระพือ

ข้าไม่รือจะสะบัดหน้ามองขึ้นไปด้านบนทันทีที่หลุดจากพันธนาการของอาคมบางอย่าง และต้องเบิกนัยน์ตากว้างเมื่อเห็นว่าประตูกถูกเปิดออกแล้ว

"วอร์เรน!" ข้าตะโกนร้อง รู้สึกในท้องปั่นป่วนและโหวงว้าง ก่อนรีบโอบตัวขึ้นไปยังห้องชั้นบนสุดของหอคอย ลืมความเจ็บทุกอย่างที่ร่วงตกลงมา พลังภาวนาให้มันยังไม่ทำอะไรวอร์เรน

เสียงของนางยังเจือบอยู่ บางทีอาจไม่มีอะไรเกิดขึ้น หรือบางทีอาจเลวร้ายกว่าที่จินตนาการไว้!

ทันทีที่ร่างข้าผ่านประตูที่ถูกเปิดออกมาได้แล้ว ข้าก็พุ่งตรงไปยังร่างสองร่างตรงหน้าทันที ยามนี้ข้าไม่มีสติพอจะพิจารณาว่าพวกเขาเป็นอย่างไรบ้าง ขอเพียงแย่งตัววอร์เรนออกมาให้ได้ก่อนเท่านั้น

คั้ง!

เพียงข้าจางแขนเตรียมปล่อยหมัดใส่ผู้บุกรุก นิ้วเรียวยาวของผู้บุกรุกตรงหน้ากลับยื่นสวนมาสัมผัสหน้าผากข้าแทน และกลายเป็นข้าเสียเองที่ต้องทรุดกายลงพื้น ราวกับมีโซ่ตรวนมาฉุดกระชากไว้

เรี่ยวแรงข้าเหมือนโดนขโมยไป จนทรุดลงนั่งคุกเข่านิ่งบนพื้นหินอ่อน แม้แต่ปีกที่กลางหลังยังตกลงข้างตัว ไม่สามารถกระพือได้ อาคมที่คลายได้เมื่อครู่ คล้ายจะกลับมาอีก หากแต่ครั้งนี้ไม่รุนแรงเท่า

และตอนนั้น ข้าถึงเงยหน้ามองเห็นร่างของชายหนุ่มคนนั้นได้เต็มตาอีกครั้ง

มันทำให้ดวงตาสีฟ้าน้ำทะเลลึกต้องเบิกกว้างขึ้นอย่างไม่เชื่อสายตา เมื่อยามนี้ร่างที่ประคองรอบเอวบางของวอร์เรนไว้ราวกับเป็นเจ้าของ ไม่ใช่เพียงชายหนุ่มรูปงามในอาภรณ์สีดำที่ไฟไหม้ไปหลายส่วนอีกแล้ว ทว่ากลายเป็นร่างสูงสง่าแข็งแกร่งในเครื่องทรงเหมือนกษัตริย์ที่ย่อมทุกอย่างด้วยสีดำแทน

รูปร่างที่สง่างามอยู่แล้วคุณแข็งแกร่งองอาจขึ้นไปอีก พร้อมเส้นผมสีดำสนิทที่สั้นระคนคอ บัดนี้กลับยาวสยาย และถูกรวมมัดด้วยเครื่องประดับเงินแท้ที่คัดเป็นทรงเกาทัณฑ์หลายใบให้พาดอยู่บนไหล่กว้างแข็งแรงข้างหนึ่ง ขณะบนศีรษะได้กลุ่มผมสีดำสนิทสองข้างมีเขาเรียวยาวสีนิลเหมือนเขาแพะที่เสริมให้ตัวตนของเขาน่าหวาดผวาจจนหัวใจข้าเต้นรัว

และเหนืออื่นใด ใบหน้าหล่อเหลางดงามเกินบรรยายที่ทำให้แทบทุกคนลืมหายใจนั้น ยามนี้ยิ่งคุณมสันและเปี่ยมอำนาจมากขึ้น

เขาคุณโคและอยู่ในช่วงวัยที่ดีที่สุดของบุรุษเพศ จนทำให้ร่างก่อนหน้านี้เป็นเพียงเด็กน้อยไปจนดึกดา ใบหูเรียวยาวที่มีต่างหูเหมือนใบมีดสามใบเล็กๆ ห้อยอยู่ ปังชิดถึงเฝ่าพันธุ์แห่งความมืด พร้อมกลิ่นกุหลาบโชยอ่อนที่เคยได้กลิ่นแค่บางครั้งว เวลานี้กลับเด่นชัดขึ้นและทำให้ข้าขนลุกเกรียวไปทั่วร่าง

ข้ายามที่น้อยนาคาเรียวยาวสีน้ำตาลทองแสงงดงามนั้นทอดตำมองมา ก็ทำให้ข้ารู้สึกเหมือนเป็นสัตว์ตัวเล็กได้ไม่ยาก รวกับว่าตนต้องก้มหัวเคารพร่างสูงสง่าเกินชายคนนั้นอย่างปฏิเสธไม่ได้

ทุกอย่างบนร่างกายที่สมบูรณ์แบบเกินมนุษย์คนไหนนั้นเต็มไปด้วยพลังอำนาจ พร้อมเสน่ห์ชวนลุ่มหลงและคำมิดเกินหยั่งถึง เป็นสีดำที่งดงามและน่าพิศวงที่สุดเท่าที่ข้าเคยเห็นมาในชีวิต

และข้ายังต้องนั่งง่วนว่าเดิมเหมือนโคนสาป เมื่อเสียงทุ้มลึกที่ยังฟังเหยี่ยหยันทุกสิ่งในโลกเหนือศีรษะข้า เอยขึ้นเนิบช้า ทว่าแผ่พลังบางอย่างในน้ำเสียงที่เหมือนจะกดข้าให้จมดินว่า

"ข้าว่าเจ้าควรจะถูกเข้าเคารพ 'ราชา' ของเจ้ามากกว่านะ...เจ้ามังกร"